

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (második tanács)

2021. november 11.*

„Fellebbezés – Állami támogatások – Díjköteles autópálya koncessziója – Egyes gépjárművek díjmentességét előíró törvény – A koncesszió jogosultjának a tagállam által bevételkiesés címén nyújtott ellentételezés – Rejtett használati díj – Az Európai Bizottság által túlzottnak és támogatást tartalmazónak minősített ellentételezés – A támogatást a közös piaccal összeegyeztethetetlennek nyilvánító és annak visszatéríttetését elrendelő határozat – A támogatás kedvezményezettjét megillető eljárási jogok – A Bizottság különös körülmények tanúsítására vonatkozó kötelezettsége – Az állami támogatás fogalma – Előny – A koncessziójogosult várt pénzügyi helyzetének javulása – A piacgazdasági magánszereplő kritériuma – A bizonyítékok elferdítése – Az indokolás hiánya – A vitatott határozat elferdítése – Az indokolás megváltoztatása – A bizonyítási teher megfordítása – Az uniós jog elsőbbsége elvének megsértése – A Törvényszék által elvégzendő bírósági felülvizsgálat – Kötelezettségek és korlátok”

A C-933/19. P. sz. ügyben,

az **Autostrada Wielkopolska S. A.** (székhelye: Poznań [Lengyelország], képviselik: O. Geiss Rechtsanwalt és T. Siakka dikigoros)

fellebbezőnek

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2019. december 20-án benyújtott fellebbezése tárgyában,

a többi fél az eljárásban:

az **Európai Bizottság** (képviselek: L. Armati, K. Herrmann és S. Noë, meghatalmazotti minőségben)

alperes az elsőfokú eljárásban,

a **Lengyel Köztársaság** (képviselek: B. Majczyna és M. Rzotkiewicz, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó fél az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (második tanács),

tagjai: A. Arabadjiev, az első tanács elnöke, a második tanács elnökeként eljárva (előadó), I. Ziemele, T. von Danwitz, P. G. Xuereb és A. Kumin bírák,

* Az eljárás nyelve: angol.

főtanácsnok: H. Saugmandsgaard Øe,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Fellebbezésével az Autostrada Wielkopolska S. A. (a továbbiakban: AW) az Európai Unió Törvényszéke 2019. október 24-i Autostrada Wielkopolska kontra Bizottság ítéletének (T-778/17, a továbbiakban: megtámadott ítélet, EU:T:2019:756) hatályon kívül helyezését kéri, amely ítélettel a Törvényszék elutasította a Lengyelország által az Autostrada Wielkopolska S. A. javára nyújtott SA.35356 (2013/C) (korábbi 2013/NN, korábbi 2012/N) számú állami támogatásról szóló, 2017. augusztus 25-i (EU) 2018/556 bizottsági határozat (HL 2018. L 92., 19. o.; a továbbiakban: vitatott határozat) megsemmisítése iránti keresetét.

A jogvita előzményei

- 2 A Törvényszék a megtámadott ítélet 1–37. pontjában ismertette a jogvita előzményeit, amelyek a jelen eljáráshoz szükséges mértékben a következőképpen foglalhatók össze.
- 3 1997. március 10-én a Lengyel Köztársaság egy közbeszerzési eljárás eredményeként a fellebbezőnek, az AW-nak ítélte oda az A2-es autópálya Nowy Tomyśl (Lengyelország) és Konin (Lengyelország) közötti szakaszának (a továbbiakban: az A2-es autópálya érintett szakasza) építésére és működtetésére vonatkozó koncesszióját, mégpedig negyven évre.
- 4 Az 1997. szeptember 12-én aláírt koncessziós szerződés (a továbbiakban: koncessziós szerződés) értelmében AW kötelezettséget vállalt arra, hogy saját költségén és kockázatára külső finanszírozást szerez az A2-es autópálya érintett szakaszának kiépítésére és üzemeltetésére, és ennek ellentételezéseként jogosult volt arra, hogy az autópálya-használók által fizetendő autópályadíjakat beszedje. E szerződés lehetővé tette számára, hogy a bevételeinek maximalizálása érdekében megemelve az úthasználati díjakat a jármű-kategóriánként meghatározott maximált díjszabások határain belül.
- 5 Az Európai Unióhoz való 2004. évi csatlakozását követően a Lengyel Köztársaság átültette a lengyel jogba a nehéz tehergépjárművekre egyes infrastruktúrák használatáért kivetett díjakról szóló, 1999. június 17-i 1999/62/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvet (HL 1999. L 187., 42. o.; magyar nyelvű különkiadás 7. fejezet, 4. kötet, 372. o.; helyesbítés: HL 2008. L 51., 27. o.). Ezen irányelv 7. cikkének (3) bekezdése előírja, hogy nem vethető ki egyidejűleg autópályadíj és használati díj egyazon útszakasz használatáért.
- 6 Következésképpen a lengyel parlament 2005. július 28-án elfogadta az ustawa o zmianie ustawy o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym oraz ustawy o transporcie drogowym (a díjköteles autópályákról és a Nemzeti Útalapról szóló törvény és a közúti

szállításról szóló törvény módosításáról szóló törvény) (Dz. U. 155. szám, 1297. tétel) (a továbbiakban: 2005. július 28-i törvény). Ez a törvény eltörölte a nehéz tehergépjárművekre vonatkozó kettős díjfizetést ugyanazon útszakasz használatáért. Ennek megfelelően a lengyelországi országutakat használó, matricával (úthasználati kártyával) rendelkező nehéz tehergépjárművek 2005. szeptember 1-jétől mentesültek a koncessziós szerződés hatálya alá tartozó autópályákon a díjfizetés kötelezettsége alól.

- 7 A 2005. július 28-i törvény értelmében a koncessziójogosultaknak ellentételezést kell kapniuk a Nemzeti Útalaptól az autópályadíj megfizetése alóli mentesség miatt keletkező bevételkiesésért. E törvény úgy rendelkezett, hogy a koncessziójogosultakat az összeg 70%-ának megfelelő visszatérítés illette meg, amely összeget úgy számították ki, hogy megszorozták a matricával rendelkező nehéz tehergépjárművek által megtett utak számát az egyes nehéz tehergépjárművekre a kategóriájuktól függően a koncessziós jogosultakkal egyeztetett, rejtett használati díjakkal. Az említett törvény által előírt 70%-os csökkentés célja az volt, hogy kompenzálja a nehéz tehergépjárművek forgalmának a koncesszióval érintett autópályákon, a díjmentesség következtében várható növekedését. A szóban forgó törvény azt is előírta, hogy a rejtett használati díjak nem haladhatják meg az azonos járműkategóriára alkalmazott tényleges díjakat. Végül e törvény pontosította, hogy az ellentételezési mechanizmust az egyes koncessziós szerződésekben kell meghatározni.
- 8 Az AW esetében az ellentételezési mechanizmust és a rejtett használati díjakat a lengyel hatóságokkal folytatott tárgyalásokat követően, a 2005. október 14-én megkötött koncessziós szerződés 6. mellékletében (a továbbiakban: 6. melléklet) határozták meg.
- 9 Lengyelország kifejtette, hogy a 6. mellékletben előírt ellentételezési mechanizmus azon elven alapult, hogy a koncessziós jogosult várható pénzügyi helyzete nem módosulhat a 2005. július 28-i törvény hatálybalépését követően. Lengyelország pontosította, hogy e cél elérése érdekében az AW A2-es autópálya érintett szakaszába fektetett beruházásának várható belső megtérülési rátájának (a továbbiakban: IRR) ugyanazon a szinten kell maradnia, mint a törvénymódosítás hiányában, vagyis a 2005. július 28-i törvény miatti bevételkiesés nélkül.
- 10 A 6. mellékletet aláíró felek (a továbbiakban: szerződő felek) megállapodtak abban, hogy az ellentételezés kiszámítása két szakaszból álló eljárás szerint történik, amely olyan pénzügyi modelleken alapul, amelyek a valós és várható pénzmozgásokat mutatják, és amelyek lehetővé teszik az IRR kiszámítását. Az első szakaszban meg kellett határozni azon rejtett használati díjakat, amelyeket a Lengyel Köztársaságnak az AW számára folyósítania kellett. A második szakaszban az említett díjakat legkésőbb 2007. november 30-ig ellenőrizni kellett és adott esetben azokat felül kellett vizsgálni.
- 11 Így az első szakaszban a rejtett használati díjakat az AW által bemutatott alábbi három pénzügyi modell alapján határozták meg:
 - az alapmodell az AW 2000. évi pénzügyi záraskor fennálló pénzügyi helyzetét ismertette, és feltételezte, hogy az autópályadíjat a koncesszió teljes időtartama alatt ténylegesen beszedik. Az IRR 10,62% volt;
 - az autópályadíj tényleges beszedési modellje az AW azon pénzügyi helyzetét ismerteti, amely 2004 decemberétől akkor állt volna fenn, ha a nehéz tehergépjárművek nem mentesültek volna az autópályadíj megfizetése alól. Az IRR 10,77% volt, és

- az autópálya-matrica modell azt a pénzügyi helyzetet ismertette, amely 2005 júniusától akkor állt volna fenn, ha a nehéz tehergépjárművek mentesültek volna az autópályadíjak megfizetése alól. Ebben a modellben a bevételek a nehéz tehergépjárművek után fizetett virtuális használati díj formájában történő ellentételezésből és a többi jármű után az autópályadíjak tényleges beszedéséből álltak. Az ebben a modellben alkalmazott rejtett használati díjak a koncessziós szerződésben megengedett maximális díjaknak feleltek meg. Az IRR 8,20% volt.
- 12 E pénzügyi modellek alapján az AW azt mutatta be, hogy még a rejtett használati díjak maximumának alkalmazásával sem érnék el az autópályadíj tényleges beszedési modelljének 10,77%-os IRR-jét. Ezért a rejtett használati díjakat a koncessziós szerződésben megengedett legmagasabb szinten határozta meg.
- 13 2005. szeptember 1-jétől a matricával rendelkező nehéz tehergépjárművek mentesültek az autópályadíj megfizetése alól, és AW minden hónapban az autópályára felhajtó nehéz tehergépjárművek száma és a megállapított rejtett használati díjak alapján kiszámított ellentételezésben részesült.
- 14 A második szakaszban a szerződő feleknek ellenőrizniük kellett a nehéz tehergépjárművek forgalmának változását az autópályadíj alóli mentesség következtében és ennek megfelelően ki kellett igazítani a rejtett használati díjat a koncessziós jogosult túl- vagy alulfizetésének elkerülése érdekében. Az AW-nak be kellett mutatnia egy aktualizált pénzügyi modellt (a továbbiakban: ellenőrzési modell), amely mutatja az említett díjak hatását a koncessziós szerződés alapmutatóira, köztük a IRR-re. Ha az ellenőrzési modell IRR-je meghaladta az autópályadíj tényleges beszedési modelljének IRR-jét, a túlfizetés megszüntetése érdekében csökkenteni kellett a rejtett használati díjakat. Ellenben, ha az ellenőrzési modell IRR-je meghaladta az autópályadíj tényleges beszedési modelljének IRR-jét, a túlfinanszírozás megszüntetése érdekében csökkenteni kellett a rejtett használati díjakat.
- 15 Az AW 2007-ben nyújtotta be az ellenőrzési modellt. E modellben az IRR 2006 júniusában 9,20% volt. Az e modellhez csatolt és az AW által bemutatott ellenőrzési jelentés azt sugallta, hogy a rejtett használati díjakat növelni kell.
- 16 2007. november 28-i levelében a Generalna Dyrekcja krajowych i Autostrad (országos közutak és autópályák főigazgatósága, Lengyelország) arról tájékoztatta AW-t, hogy a 6. melléklet kapcsán alkalmazott feltételezések helytállóságára vonatkozó kétségekre tekintettel nem fogadta el a rejtett használati díjak felülvizsgálatára vonatkozó javaslatot. E levél ellenére AW az említett melléklet kikötéseinek megfelelően, rejtett használati díj jogcímén továbbra is minden hónapban megkapta a kifizetéseket. Ezt követően 2008. november 13-án az infrastruktúráért felelős lengyel miniszter e melléklet hatásának megkerülését célzó nyilatkozatot tett, és azt állította, hogy e megállapodást tévedésből kötötte meg.
- 17 A Lengyel Köztársaság szerint AW az autópályadíj tényleges beszedési modelljében túlbecsülte a várható IRR-t, mivel elavult forgalmi és bevételi előrejelzéseket alkalmazott. AW a Wilbur Smith Associates (WSA) tanácsadó cég által 1999-ben készített, forgalomra és bevételre vonatkozó tanulmányt (a továbbiakban: 1999. évi WSA-tanulmány) használta, holott egy naprakészebb, 2004 júniusában készített tanulmány (a továbbiakban: 2004. évi WSA-tanulmány) is rendelkezésre állt. Az infrastruktúráért felelős lengyel minisztérium által beszerzett, a PricewaterhouseCoopers (PwC) által készített 2010. szeptember 24-i jelentés (a továbbiakban:

PwC-jelentés) szerint az 1999. évi WSA-tanulmány helyett a 2004. évi WSA-tanulmány forgalmi és bevételi feltételezéseinek alkalmazása az autópályadíj tényleges beszedési modelljének IRR-jét 10.77%-ról 7,42%-ra csökkentette.

- 18 Az infrastruktúráért felelős lengyel miniszter szerint így AW rejtett használati díj jogcímén túlzott mértékű ellentételezésben részesült. Mivel AW megtagadta a túlfizetésnek a Lengyel Köztársaság által követelt visszatérítését, az említett miniszter az ezen túlfizetés visszatéríttetésére irányuló bírósági eljárás megindítását kezdeményezte.
- 19 Ezzel egyidejűleg AW vitatta a 6. melléklet végrehajtásának megtagadását, és az ügyet választottbíróság elé vitte. A választottbíróság 2013. március 20-i ítéletében (a továbbiakban: választottbírósági ítélet) AW-nek adott igazat, és megállapította, hogy az említett melléklet érvényes, illetve hogy a Lengyel Köztársaságnak tiszteletben kell tartania e melléklet rendelkezéseit. 2018. január 26-i ítéletével a Sąd Okręgowy w Warszawie, I Wydział Cywilny (varsói regionális bíróság, első polgári tanács, Lengyelország) elutasította az infrastruktúráért felelős lengyel miniszternek a választottbírósági ítélettel szemben benyújtott keresetét. Ezen ítélet ellen fellebbezési eljárás indult a Sąd Apelacyjny w Warszawie (varsói fellebbviteli bíróság, Lengyelország) előtt.
- 20 A rejtett használati formájában nyújtott ellentételezés rendszerének alkalmazása 2011. június 30-án megszűnt, amikor a Lengyel Köztársaság bevezette a matricát felváltó elektronikus útdíjszedési rendszert.
- 21 2012. augusztus 31-én a Lengyel Köztársaság értesítette az Európai Bizottságot a 2005. július 28-i törvény által okozott bevételkiesés miatt a fellebbező részére rejtett használati díj formájában nyújtott pénzügyi ellentételezésben álló intézkedésről.
- 22 2014. szeptember 20-án a Bizottság úgy határozott, hogy hivatalos vizsgálati eljárást indít a bejelentett intézkedéssel kapcsolatban (a továbbiakban: eljárást megindító határozat). E határozatot 2014. szeptember 20-án tették közzé az Európai Unió Hivatalos Lapjában (HL 2014. C 328., 12. o.).
- 23 2017. augusztus 25-én a Bizottság elfogadta a vitatott határozatot.
- 24 Először is, ami az állami támogatás fennállását illeti, a Bizottság megállapította, hogy az AW jogosult volt kártalanításra a 2005. július 28-i törvénnyel bevezetett módosítások miatt, amelyek megfosztották annak lehetőségétől, hogy beszedje a nehéz tehergépjárművekre vonatkozó autópályadíjakat, azonban ha az ilyen ellentételezés javítaná a várt pénzügyi helyzetét azáltal, hogy az ellentételezés meghaladná az említett törvénnyel bevezetett módosítások közvetlen következményeihez kapcsolódó ellentételezést, az AW állami támogatásnak minősülő, jogtalan előnyhöz jutna.
- 25 Az autópályadíj tényleges beszedési modellje tekintetében a Bizottság arra az álláspontra helyezkedett, hogy az AW-nek a 2004. évi WSA-tanulmány rendelkezésre álló naprakész forgalmi és bevételi előrejelzéseit kellett volna használnia. A Bizottság megállapította, hogy az 1999. évi WSA-tanulmányhoz képest a 2004. évi WSA-tanulmány jóval kisebb forgalmat mutatott a 2. és 3. kategóriájú járművek esetében, valamint az optimális valós autópályadíjak jelentősen alacsonyabb mértékét a 2–4. kategóriába tartozó járműveknél. A Bizottság szerint az autópályadíjaknak az 1999. évi WSA-tanulmányon alapuló tényleges beszedési modelljének

használata magasabb IRR-hez vezetett, mint amelyre az AW jogszerűen számíthatott a 2005. július 28-i törvény által bevezetett módosítások időpontjában, ami magasabb összegű rejtett használati díjak formájában történő túlzott ellentételezést eredményezett.

- 26 A rejtett használati díjak ellenőrzését illetően a Bizottság úgy vélte, hogy a Lengyel Köztársaság magára vállalta a rejtett használati díj rendszerének bevezetésétől a 2007-es ellenőrzésig terjedő időszakban a forgalom alakulásához kapcsolódó kockázatokat. Ugyanakkor a Lengyel Köztársaság azzal az indokkal fogadta el ezt az ellenőrzési mechanizmust, hogy az lehetővé teszi a rejtett használati díjak olyan szinten történő rögzítését, amely révén elkerülhető a túlzott mértékű ellentételezés. A Bizottság arra is rámutatott, hogy az ellenőrzést a koncessziós szerződés teljes időtartamához képest korlátozott időtartam elteltével folytatták le, amely azonban elegendő ahhoz, hogy a szerződő felek összegyűjthessék az elengedhetetlen tényleges forgalmi adatokat, és ezen az alapon megbízható forgalmi előrejelzéseket dolgozhassanak ki.
- 27 A túlfizetés kiszámítását illetően a Bizottság megállapította, hogy a PwC által naprakésszé tett és az utolsó jelentésében használt tényleges díjbeszedési modell (a továbbiakban: az autópályahasználati díj tényleges beszedésére vonatkozó PwC-modell) magában foglalta a 2004. évi WSA-tanulmány forgalmi és bevételi előrejelzéseit, és helyesen tükrözte a 2005. július 28-i törvény elfogadásának időpontjában naprakésszé tett előrejelzéseket. A Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy az autópályahasználati díj tényleges beszedésére vonatkozó PwC-modell 7,42%-os IRR-jét lehet azon IRR-nek tekinteni, amelyre az AW közvetlenül a törvény által bevezetett módosításokat megelőzően számíthatott. A Bizottság szerint az autópályahasználati díj tényleges beszedésére vonatkozó PwC-modell 7,42%-os IRR-jéhez viszonyítva az AW által a tárgyalások során használt 10,77%-os TRI túlzott mértékű volt. A Bizottság továbbá rámutatott arra, hogy az autópálya-matrica modell 8,20%-os IRR-je meghaladta a 7,42%-ot.
- 28 A Bizottság megállapította, hogy a 2005 szeptemberétől 2007 októberéig tartó és az ellenőrzést megelőző időszakra vonatkozó túlfizetés meghatározásához a PwC az autópálya-matrica modellt használta a rejtett használati díjak újraszámítására, amelyet 2005 szeptemberétől kezdődően kellett volna alkalmazni a 7,42%-os IRR eléréséhez. A Bizottság megjegyezte, hogy az újraszámított rejtett használati díjak alapján meghatározott ellentételezés összegét összevetették az AW javára ténylegesen kifizetett összegekkel. A Bizottság szerint ezen időszak tekintetében a túlfizetés 64,7 millió eurót tett ki.
- 29 A Bizottság megállapította, hogy az ellenőrzést követő, 2007 novembere és 2011 júniusa közötti időszakra vonatkozó túlfizetés meghatározása érdekében a PwC az ellenőrzési módszert alkalmazta a 7,42%-os IRR elérése céljából a rejtett használati díjak újraszámítása érdekében. A Bizottság megjegyezte, hogy az újraszámított rejtett használati díjak alapján meghatározott ellentételezés összegét összevetették az AW javára ténylegesen kifizetett összegekkel. A Bizottság álláspontja szerint ezen időszak tekintetében a túlfizetés 159 millió eurót tett ki.
- 30 Az AW azon érvét illetően, amely szerint teljesült a piaczgazdasági magánbefektető kritériuma, a Bizottság tagadó választ adott.
- 31 Másodszor a Bizottság úgy vélte, hogy mivel az ellentételezést az intézkedés Bizottságnak való bejelentése előtt az AW rendelkezésére bocsátották, a Lengyel Köztársaság nem tartotta tiszteletben az EUMSZ 108. cikk (3) bekezdésében előírt tilalmat, következésképpen a nyújtott

támogatás jogellenes volt. A Bizottság ezenkívül arra a következtetésre jutott, hogy e támogatás nem egyeztethető össze a belső piaccal, így azt vissza kell téríttetni a támogatás nyújtása előtt fennálló piaci helyzet helyreállítása érdekében.

A Törvényszék előtti eljárás és a megtámadott ítélet

- 32 A Törvényszék Hivatalához 2017. november 28-án benyújtott keresetlevelében az AW a vitatott határozat megsemmisítése iránti keresetet terjesztett elő.
- 33 E kereset alátámasztása érdekében az AW lényegében az alábbi hat jogalapot hozta fel: a közigazgatási eljárásban való részvételhez való jog megsértésére vonatkozó első jogalap, a gazdasági előny fennállásának értékelése során téves kritérium használata révén az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésének megsértésére és e kritérium nyilvánvalóan téves alkalmazására vonatkozó második jogalap, a magánbefektető kritériumának helytelen alkalmazása miatt az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésének megsértésére és az indoklás elégtelenségére vonatkozó harmadik jogalap, az arra vonatkozó negyedik jogalap, hogy a Bizottság téves megállapításokra alapozta a támogatás összeegyeztethetlenségére vonatkozó következtetését, az állami támogatás összegének kiszámítása során elkövetett nyilvánvaló értékelési hibára vonatkozó ötödik jogalap és a vitatott határozat indokolásának elégtelenségére vonatkozó hatodik jogalap.
- 34 A Törvényszék a megtámadott ítéletben a keresetet teljes egészében elutasította.

A felek kérelmei a Bíróság előtt

- 35 Az AW azt kéri, hogy a Bíróság:
- helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet,
 - semmisítse meg a vitatott határozatot, vagy az ügyet utalja vissza a Törvényszék elé, továbbá
 - a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.
- 36 A Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság utasítsa el a fellebbezést, és az AW-t kötelezze a költségek viselésére.

A fellebbezésről

- 37 Fellebbezésének alátámasztására az AW négy jogalapra hivatkozik.

Az első jogalapról

- 38 Az AW eljárási jogaira vonatkozó első jogalap téves jogalkalmazáson, a bizonyítékok elferdítésén és az indokolási kötelezettség megsértésén alapul. A Bizottság, vitatva az AW érvelését, azt javasolja a Bíróságnak, hogy az indokolás megváltoztatásával utasítsa el ezt a jogalapot.

A felek érvei

– Az AW fellebbezés keretében előadott érveléséről

- 39 Az AW szerint a Törvényszék a megtámadott ítélet 60. pontjában helyesen állapította meg, hogy a Bizottság nem tette számára lehetővé, hogy megfelelő mértékben részt vegyen a közigazgatási eljárásban, ami lényeges eljárási szabály megsértésének minősül, amelynek önmagában a vitatott határozat megsemmisítését kellett volna eredményeznie. Ezzel szemben a Törvényszék ezen ítélet 61. pontjában tévesen állapította meg, hogy e határozat megsemmisítése érdekében bizonyítani kell, hogy a Bizottság által elfogadott jogi elemzés ilyen mulasztás hiányában eltérő lehetett volna. Így a Törvényszék téves jogi kritériumot alkalmazott, ennél fogva tévesen alkalmazta a jogot. Egyébiránt a Törvényszéknek az említett ítélet 63., 64., 67. és 68. pontjában szereplő érvelése nem megfelelő és ellentmondásos, továbbá elferdíti a bizonyítékokat.
- 40 E tekintetben az AW először is rámutat, hogy az eljárást megindító határozat (76)–(78) preambulumbekzdése megállapítja, hogy a rejtett használati díjat a legfrissebb forgalmi előrejelzések alapján kell kiszámítani, és hogy a Bizottság a 2004. évi WSA-tanulmányt jelölte meg a legfrissebb tanulmányként. Márpedig az eljárást megindító határozatra vonatkozó észrevételeiben az AW a Faber Maunsell társaság által 2005-ben készített tanulmányt (a továbbiakban: 2005. évi FM-tanulmány) tekintette a legújabbnak. A Bizottság és a Lengyel Köztársaság megvitatták e tanulmány relevanciáját azon időszak alatt, amelynek során a Törvényszék arra a következtetésre jutott, hogy az AW-nak újból lehetőséget kellett volna biztosítani arra, hogy előterjessze észrevételeit. Ha az AW bizonyítékokat tudott volna szolgáltatni arra vonatkozóan, hogy ellentétben azzal, amit a Bizottság e levélváltásokat követően megállapított, az említett tanulmány felhasználható volt, a Bizottságnak ezt a tanulmányt kellett volna a legfrissebbként figyelembe vennie, így az IRR-nek a közvetlenül a 2005. július 28-i törvény által bevezetett módosításokat megelőző mértékét (a továbbiakban: tényleges autópályahasználati díj IRR-je) 8,2%-ban vagy annál magasabb értékben kellett volna meghatároznia, ezáltal nem lett volna szó sem előnyről, sem állami támogatásról, vagyis az eljárás kimenetele más lett volna.
- 41 Továbbá a megtámadott ítélet 67. pontjában a Törvényszék elferdítette az AW érvelését, amely valójában arra vonatkozott, hogy ez utóbbinak nem nyílt lehetősége előterjeszteni észrevételeit a Lengyel Köztársaság érveivel kapcsolatban. Ezenkívül, ha e pontot úgy kellene értelmezni, hogy a Bizottság érvelésében nem vette figyelembe a 2005. évi FM-tanulmányt, meg kellene állapítani, hogy a Törvényszék elferdítette a vitatott határozat tartalmát, és ellentmondásba kerül azon állításával, amely szerint a Bizottság a legfrissebb adatokat kívánta felhasználni. Ha azonban az említett pontot úgy kellene értelmezni, hogy az AW eljárási jogainak keretében általános különbséget kell tenni a Bizottság „megerősítő nyilatkozatai” (a 2004. évi WSA-tanulmány a legfrissebb) és a Bizottság „tagadó nyilatkozatai” (a 2005. évi FM-tanulmányt mellőzni kell) között, akkor meg kellene állapítani, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot.
- 42 Végül az eljárás kimenetele akkor is eltérő lehetett volna, ha az AW-nak lehetősége lett volna észrevételeket tenni a 6. mellékletben előírt, rejtett használati díj rendszerének állítólagosan rövid távú jellegével kapcsolatban, többek között e megfontolásnak az e melléklet 4. cikkével való ellentmondásos jellegére hivatkozva. Ugyanis, noha a vitatott határozat nem tesz említést az említett megfontolásról, a Bizottság arra az elsőfokú eljárásban is hivatkozott, hangsúlyozva, hogy a 6. mellékletben előírt, rejtett használati díj rendszerének állítólagos rövid távú jellege miatt az inflációs vagy árfolyamkockázat korlátozott jelentőséggel bír. Márpedig, mivel a Törvényszék előtti tárgyaláson e tekintetben semmilyen más megfontolást nem hozott fel, meg kell állapítani, hogy a Bizottság ugyanezen megfontolást már a közigazgatási szakaszban is kifejtette.

- 43 A Bizottság először is azt válaszolja, hogy a megtámadott ítélet téves olvasatából következik az AW azon megfontolása, amely szerint az a tény, hogy részt vettek a közigazgatási eljárásban, lényeges eljárási szabálynak minősül. Ezenkívül, ellentétben azon lényeges eljárási szabállyal, hogy az érintetteket a hivatalos vizsgálati eljárást megindító határozat közzétételével felhívják észrevételeik megtételére, az érintettek azon joga, hogy a közigazgatási eljárásban megfelelő mértékben részt vegyenek, nem ilyen lényeges eljárási szabálynak, hanem alanyi jognak minősül, amelynek terjedelme az érintett személy sajátos helyzetétől és az adott ügy körülményeitől függhet. Következésképpen, noha azt a tényt, hogy a kedvezményezett számára nem tették ismét lehetővé észrevételei megtételét, eljárási hibának kell tekinteni – ami a Bizottság szerint nem helytálló –, a Törvényszék által a megtámadott ítélet 61. és azt követő pontjaiban alkalmazott kritérium megfelelő.
- 44 Az AW-nak a jelen ítélet 40. pontjában összefoglalt érvelésével kapcsolatban a Bizottság rámutat, hogy az AW nem eltérő jogi érvelést, hanem egyszerűen más eredményt javasol, az ugyanazon számítások elvégzéséhez használt különböző számadatok alapján, ami nem alkalmas annak bizonyítására, hogy a Törvényszék nyilvánvalóan elferdítette a bizonyítékokat. Az AW tehát arra hivatkozik, hogy ha részt vett volna a Lengyel Köztársasággal folytatott levelezésben, a Bizottság elemzésének eredménye eltérő lett volna. A Bizottság szerint ezen érv valójában egy ténybeli értékelés vitatására irányul, ami kívül esik a Bíróság által a fellebbezés szakaszában végzett felülvizsgálat körén.
- 45 Ami az AW-nak a jelen ítélet 41. és 42. pontjában összefoglalt érvelését illeti, a Bizottság emlékeztet arra, hogy nem szükséges, hogy a megtámadott ítélet indokolása minden egyes, a Törvényszék előtt felhozott érvre kitérjen, hogy az a kifogás, hogy nem említett a fellebbező által felhozott elemet, nem minősül érvényes jogalapnak, következésképpen a jelen ítélet 41. és 42. pontjában összefoglalt állítások nem relevánsak. Továbbá a Bizottság szerint AW elfogadta, hogy a vitatott határozat nem tesz említést a 6. mellékletben előírt, rejtett használati díj rendszerének állítólagos rövid távú jellegéről. E tekintetben a Törvényszék csupán azt állapította meg, hogy az AW eljárási érve hatástalan, mivel az a pont, amelynek alapján a meghallgatáshoz való jogra hivatkozott, nem képezte részét a megtámadott határozat indokolásának.
- 46 A Lengyel Köztársaság azzal érvel, hogy az AW állításával ellentétben ez utóbbi írásbeli és szóbeli észrevételeket nyújthatott be az eljárást megindító határozat közzétételét követően, a Bizottsághoz 2015. január 27-én benyújtott levélben, valamint az ezen intézménnyel 2015. november 24-én és 2017. március 21-én tartott találkozókra. E tekintetben a Lengyel Köztársaság hangsúlyozza, hogy tekintettel arra, hogy a támogatások kedvezményezettjei csupán az eljárásban érdekelt felek, és nem vitathatják önállóan a Bizottság tevékenységét a közigazgatási eljárás során, hogy az eljárást megindító határozat nem tartalmaz helyesbítést igénylő hibákat, és hogy a Lengyel Köztársaság a hivatalos vizsgálati eljárás során nem terjesztett elő új bizonyítékokat, a Bizottság a kötelezettségein jóval túlmutatóan lehetőséget adott az AW számára észrevételei előterjesztésére. Az AW többek között észrevételeket tehetett volna a 2005. évi FM-tanulmány az IRR számítási módszerére gyakorolt relevanciáját és hatását illetően, amikor azt a Bizottságnak benyújtotta, de ehelyett mind a Bizottság, mind pedig a Törvényszék előtt az 1999. évi WSA-tanulmányra való hivatkozást részesítette előnyben.

– *A Bizottság által az indokolás megváltoztatása iránt előterjesztett kérelemről*

- 47 A Bizottság szerint a megtámadott ítélet 58–60. pontjában szereplő érvelés jogilag téves, mivel az AW a szóban forgó támogatási intézkedés kedvezményezettjeként az EUMSZ 108. cikk (2) bekezdése értelmében vett „érdekelt” fél, aki az ítélkezési gyakorlat szerint nem hivatkozhat a

védelemhez való jogára, és nem tarthat igényt arra, hogy egy tagállamhoz hasonlóan kontradiktórius vitát folytasson le a Bizottsággal, továbbá csak a közigazgatási eljárásban való, az adott ügy körülményeinek megfelelő részvételhez való joggal rendelkezik. Márpedig a Törvényszék figyelmen kívül hagyta ezt az ítélkezési gyakorlatot, amikor úgy ítélte meg, hogy a Bizottságnak újból lehetővé kellett volna tennie az AW számára, hogy benyújthassa észrevételeit.

- 48 Ugyanis, miután a megtámadott ítélet 63. pontjában megállapította, hogy az eljárást megindító határozat lehetővé tette az AW számára az észrevételek benyújtásához való jogának gyakorlását, a Törvényszéknek el kellett volna ismernie, hogy a jelen ügy körülményei nem kötelezik a Bizottságot arra, hogy ezen túlmenjen. Közelebbről, az AW és a Lengyel Köztársaság eltérő érdekei nem igazolhatják, hogy az AW számára az e tagállaméhoz hasonló jogokat biztosítsanak. Továbbá a Lengyel Köztársasággal való levélváltásnak sem az időtartama, sem az intenzitása nem szokatlan, és semmiképpen sem igazolják az AW számára többletjogosultságok biztosítását. Márpedig annak kimondásával, hogy a Bizottságnak biztosítania kellett volna az AW számára azt a jogot, hogy megjegyzést fűzzön e tagállam észrevételeihez, a Törvényszék lényegében a kontradiktórius eljáráshoz való jogot biztosított, és elferdítette az eljárást, amely előírja, hogy kizárólag a tagállamnak van lehetősége észrevételeket tenni a többi érdekelt által közölt információkkal kapcsolatban.
- 49 Az AW azt állítja, hogy a Bizottság nem hivatkozik téves jogalkalmazásra, hanem a tények elferdítésére való hivatkozás nélkül a Törvényszék azon ténybeli értékelésének vitatására szorítkozik, amely szerint az ügy sajátos körülményei szükségessé tették, hogy az AW további észrevételeket tehessen. Márpedig, mivel ezen értékelés felülvizsgálata nem tartozik a Bíróság hatáskörébe, és az alperesek nem kérték az ügy visszautalását a Törvényszék elé, a Bizottság kérelme elfogadhatatlan, és a Bíróságot arra vezetné, hogy *ultra petita* határozzon. Ezenfelül a Bizottság egyenként taglalja a különböző tényezőket, míg a Törvényszék a megtámadott ítélet 58. pontjában együttesen vizsgálta az adott ügy sajátos körülményeit. Ráadásul a Törvényszék nem állította, hogy az AW-nak lehetőséget kellett volna kapnia arra, hogy valamennyi közölt információval kapcsolatban észrevételeket tegyen, és a kiegészítő észrevételek pusztá benyújtása, tekintettel különösen az iratok teljes körű ismeretének hiányára, nem egyenértékű a kontradiktórius vitával, és nem felel meg a tagállamok számára e tárgyban biztosított jogoknak sem.

A Bíróság álláspontja

- 50 Először is a jelen ítélet 40. és 41. pontjában összefoglalt, a bizonyítékok elferdítésére és az indokolás elégtelenségére vonatkozó érvelést illetően emlékeztetni kell arra, hogy a fellebbezés keretében a Bíróság felülvizsgálatának célja többek között annak vizsgálata, hogy a Törvényszék jogilag megkövetelt módon adott-e választ a fellebbező által felhozott érvek összességére (2014. október 22-i British Telecommunications kontra Bizottság ítélet, C-620/13 P, nem tették közzé, EU:C:2014:2309, 55. pont).
- 51 A megtámadott ítélet 60. pontjában a Törvényszék megállapította, hogy az ügynek az ezen ítélet 58. pontjában említett sajátos körülményei között a Bizottságnak újból lehetővé kellett volna tennie az AW számára, hogy észrevételeket tegyen.
- 52 A megtámadott ítélet 61. pontjában a Törvényszék megállapította, hogy az a körülmény, hogy a Bizottság elmulasztotta bevonni az AW-t az eljárást megindító határozatot követően a Lengyel Köztársasággal bonyolított levélváltásba, sajnálatos tény ugyan, mégsem vonhatja maga után a

vitatott határozat megsemmisítését, mivel a jelen ügy körülményei között – ilyen mulasztás hiányában – a Bizottságnak az utóbbi határozatban elfogadott jogi elemzése nem lehetett volna eltérő.

53 Az említett ítélet 67. pontjában a Törvényszék e tekintetben pontosította, hogy „hatástalan a felperes arra vonatkozó érve, hogy az eljárást megindító határozat a [vitatott] határozattal ellentétben nem említette a [2005. évi FM]-tanulmányt, [mivel], noha a Bizottság a [vitatott] határozat (138) preambulumbekzdésében utalt erre a tanulmányra, ez kizárólag annak megállapítása érdekében történt, hogy az említett tanulmány nem szolgálhatott a projekt IRR-je kiszámításának alapjául”. A Törvényszék hozzátette, hogy a Bizottság ezáltal „arra szorítkozott, hogy irrelevánsként elutasítson egy olyan tanulmányt, amelyre maga a felperes hivatkozott észrevételeiben, [és hogy] e körülmények között nem róható fel a Bizottságnak, hogy az eljárást megindító határozatban nem említette a [2005. évi FM]-tanulmányt.”

54 E 67. pont így az első fokon benyújtott keresetlevél 39. pontjában szereplő, a következőképpen megfogalmazott érvelés megválaszolására irányult:

„[...] Ha a felperest tájékoztatták volna a Bizottság azon véleményéről, amely szerint a 2005. évi [FM]-tanulmány nem megbízható [...], mivel azt kizárólag a forgalmi előrejelzésekre, nem pedig a bevételek előrejelzésére kellett volna alapozni, a felperes bizonyíthatta volna, hogy ez az állítás egyértelműen téves volt. Nem zárható ki, hogy a Bizottság ebben az esetben más álláspontot képviselt volna a 2005. évi [FM]-tanulmány jelentőségéről, amely az értékelését teljes egészében befolyásolhatta volna. Hasonlóképpen, ha a felperes tudta volna, hogy a Bizottság egyetértett a pénzügyi modellek PwC általi módosításával (azon modellek, amelyeket a Bizottság az eljárást megindító határozatot megelőzően nem tudott megnyitni), megpróbálta volna megcáfolni ezt a döntést. Mivel a Bizottság nagy jelentőséget tulajdonított a PwC-jelentésnek, az e jelentés hitelességét csökkentő érvek alkalmasak arra, hogy befolyásolják a Bizottság vizsgálatának kimenetelét.”

55 Márpedig a megtámadott ítélet 67. pontjának és az első fokon benyújtott keresetlevél jelen ítélet 53. és 54. pontjában említett 39. pontjának együttes olvasatából az következik, hogy az AW helyesen állítja a Bíróság előtt, hogy a Törvényszék elferdítette az arra vonatkozó érvelését, hogy nem volt lehetősége a Lengyel Köztársaság érveivel kapcsolatos észrevételei megtételére. Közelebbről az AW arra hivatkozott, hogy ha lett volna erre lehetősége, bizonyíthatta volna, hogy a 2005. évi FM-tanulmány használható és releváns volt.

56 Márpedig, mivel a megtámadott ítélet 60. és 61. pontjában egyrészt úgy ítélte meg, hogy a Bizottságnak lehetővé kellett volna tennie az AW számára, hogy előterjessze észrevételeit, másrészt pedig, hogy a Bizottság által a vitatott határozatban elfogadott jogi elemzés nem lehetett volna eltérő, a Törvényszék nem tekinthetett volna el attól, hogy kifejezetten állást foglaljon a jelen ítélet 54. pontjában említett érveléssel kapcsolatban. E körülmények között meg kell állapítani, hogy a Törvényszék ítélete e tekintetben elégtelen indokolást tartalmaz.

57 Következésképpen, anélkül hogy meg kellene vizsgálni, hogy a Törvényszéknek a megtámadott ítélet 67. pontjában szereplő érvelése elferdíti-e a bizonyítékokat, meg kell állapítani, hogy e pont téves jogalkalmazáson alapul.

58 Így az állandó ítélkezési gyakorlatnak megfelelően, amennyiben a Törvényszék határozatának indokolása az uniós jogot sérti, de a rendelkező része egyéb jogi indokok miatt megalapozottnak bizonyul, az ilyen jogsértés nem eredményezheti e határozat hatályon kívül helyezését, és az

indokolást meg kell változtatni (2018. november 6-i Scuola Elementare Maria Montessori kontra Bizottság, Bizottság kontra Scuola Elementare Maria Montessori és Bizottság kontra Ferracci ítélet, C-622/16 P–C-624/16 P, EU:C:2018:873, 48. pont).

- 59 E körülmények között meg kell vizsgálni a Bizottság által az indokolás megváltoztatása iránt előterjesztett kérelmet, amelyben ezen intézmény – az AW állításával ellentétben – arra hivatkozik, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor úgy ítélte meg, hogy az AW-t a közigazgatási eljárás során másodszor is meg kellett volna hallgatni.
- 60 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az állami támogatások ellenőrzésére irányuló eljárás – általános jellege alapján – olyan eljárás, amelyet a támogatás nyújtásáért uniós jogi kötelezettségei értelmében felelős tagállammal szemben indítanak. Így a védelemhez való jog tiszteletben tartása érdekében, amennyiben e tagállam nem volt jogosult arra, hogy észrevételeket fűzzön bizonyos információkhoz, a Bizottság az e tagállammal szemben hozott határozatban ezeket az információkat nem szerepeltetheti (2020. március 11-i Bizottság kontra Gmina Miasto Gdynia és Port Lotniczy Gdynia Kosakowo ítélet, C-56/18 P, EU:C:2020:192, 73. pont).
- 61 Ugyancsak az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az állami támogatások lehetséges kedvezményezettjeit érdekelt feleknek kell tekinteni, és a Bizottságnak az EUMSZ 108. cikk (2) bekezdésében említett vizsgálati szakaszban kötelessége felhívni e feleket észrevételeik benyújtására (2020. március 11-i Bizottság kontra Gmina Miasto Gdynia és Port Lotniczy Gdynia Kosakowo ítélet, C-56/18 P, EU:C:2020:192, 70. pont).
- 62 Jóllehet ezen érdekelt felek nem hivatkozhatnak a védelemhez való jogra, élhetnek azon jogukkal, hogy a Bizottság által lefolytatott közigazgatási eljárásban az eset körülményeire tekintettel megfelelő mértékben részt vegyenek (2020. március 11-i Bizottság kontra Gmina Miasto Gdynia és Port Lotniczy Gdynia Kosakowo ítélet, C-56/18 P, EU:C:2020:192, 71. pont).
- 63 Ugyanis többek között az EUMSZ 108. cikk (2) bekezdéséből következik, hogy amikor a Bizottság hivatalos vizsgálati eljárás megindításáról határoz valamely tervezett támogatással kapcsolatban, lehetővé kell tennie az érdekeltek – köztük az érintett vállalkozás vagy vállalkozások – számára, hogy előterjeszthessék észrevételeiket. E szabály lényeges eljárási szabály jellegét ölti (2008. december 11-i Bizottság kontra Freistaat Sachsen ítélet, C-334/07 P, EU:C:2008:709, 55. pont).
- 64 E tekintetben a Bíróság az EUMSZ 108. cikk (2) bekezdésének alkalmazása keretében úgy ítélte meg, hogy valamely értesítésnek az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való közzététele megfelelő eszköz arra, hogy valamennyi érdekelt felet értesítsék az eljárás megindításáról. E közlemény arra szolgál, hogy a Bizottság ez utóbbiaktól minden olyan információt beszerezhessen, amely a jövőben segíti az eljárása lefolytatásában. Az ilyen eljárás garanciát nyújt a tagállamoknak és az érintett köröknek arra is, hogy meghallgassák őket (2020. március 11-i Bizottság kontra Gmina Miasto Gdynia és Port Lotniczy Gdynia Kosakowo ítélet, C-56/18 P, EU:C:2020:192, 72. pont).
- 65 Az állami támogatások ellenőrzésére irányuló eljárásban az érintett tagállamtól eltérő érdekelt felek csupán a jelen ítélet előző pontjában hivatkozott szerepet töltik be, és e tekintetben maguk nem tarthatnak igényt arra, hogy a Bizottsággal olyan kontradiktórius vitát folytassanak le, mint amely az említett tagállam számára nyitva áll (2020. március 11-i Bizottság kontra Gmina Miasto Gdynia és Port Lotniczy Gdynia Kosakowo ítélet, C-56/18 P, EU:C:2020:192, 74. pont).

- 66 Egyébiránt a Bíróság pontosította, hogy ha azon jogi szabályozás, amelynek hatálya alatt a tagállam megtette valamely tervezett támogatás bejelentését, megváltozik, mielőtt a Bizottság meghozza a határozatát, utóbbinak az új szabályok alapján történő határozathozatal érdekében – minthogy arra köteles – meg kell kérnie az érdekelteket, hogy foglaljanak állást e támogatásnak az új szabályokkal való összeegyeztethetőségével kapcsolatban. Csak akkor más a helyzet, ha az új jogi szabályozás nem tartalmaz lényeges módosítást a korábban hatályban lévő szabályozáshoz képest (2008. december 11-i Bizottság kontra Freistaat Sachsen ítélet, C-334/07 P, EU:C:2008:709, 56. pont).
- 67 Mindazonáltal az eljárási szabálytalanság csak akkor vonja maga után valamely határozat teljes vagy részleges megsemmisítését, ha megállapítást nyer, hogy e szabálytalanság hiányában e határozat tartalma más lehetett volna (2020. március 11-i Bizottság kontra Gmina Miasto Gdynia és Port Lotniczy Gdynia Kosakowo ítélet, C-56/18 P, EU:C:2020:192, 80. pont).
- 68 E tekintetben a Bíróság az érintett felek eljárási jogait illetően már kimondta, hogy amennyiben változás következik be a jogi szabályozásban azt követően, hogy a Bizottság lehetővé tette az érdekelt felek számára, hogy benyújtsák észrevételeiket, és azt megelőzően, hogy a Bizottság valamely tervezett támogatásra vonatkozó határozatot hoz, és amennyiben a Bizottság ezt a határozatot az új jogi szabályozásra alapozza, anélkül hogy felhívna e feleket az e szabályozásra vonatkozó észrevételeik benyújtására, pusztán az, hogy különbségek állnak fenn azon jogi szabályozás között, amelyre vonatkozóan az említett felek észrevételeket nyújthattak be, és azon jogi szabályozás között, amelyen az említett határozat alapul, önmagában nem alkalmas arra, hogy az ugyanezen határozat megsemmisítését vonja maga után. Ugyanis, még ha a szóban forgó jogi szabályozások megváltoztak is, felmerül a kérdés, hogy e szabályozásoknak a jelen ügyben releváns rendelkezéseire tekintettel az említett változás alkalmas volt-e arra, hogy megváltoztassa a Bizottság határozatának értelmét (2020. március 11-i Bizottság kontra Gmina Miasto Gdynia és Port Lotniczy Gdynia Kosakowo ítélet, C-56/18 P, EU:C:2020:192, 81. pont).
- 69 Ebből az ítélkezési gyakorlatból többek között az következik, hogy nem minősül lényeges eljárási szabály megsértésének az, hogy a Bizottság elmulasztotta felhívni az érintett feleket arra, hogy tegyék meg észrevételeiket a jogi szabályozás olyan megváltozására vonatkozóan, mint amilyen az állami támogatásokkal kapcsolatos közigazgatási eljárás során az ezen eljárást lezáró határozatban ezen intézmény által alkalmazni kívánt iránymutatás hatálybalépése.
- 70 Ahogyan arra a Bizottság helyesen hivatkozik, ez az érvelés még inkább érvényes a jelen ügyben, tekintettel arra, hogy a vizsgált intézkedés kedvezményezettje számára azt nem tették lehetővé, hogy az érintett tagállamnak az e kedvezményezett által szolgáltatott információkra vonatkozó észrevételeivel kapcsolatban foglaljon állást.
- 71 Ezenkívül, bár fennállhatnak olyan körülmények – amint azt a Bizottság is elismeri –, amelyek között az eljárást megindító határozatban hivatkozott tényekhez képest új vagy eltérő tények megállapítása, vagy akár a releváns jogi háttér lényeges módosításai szükségessé tehetik az érdekelt felek további részvételét az eljárásban, sőt akár kiegészítő vagy helyesbített, eljárást megindító határozat közzétételére is szükség lehet, a jelen ügyben e helyzetek egyike sem áll fenn.
- 72 Közelebbről a Törvényszék által a megtámadott ítélet 58. és 59. pontjában hivatkozott körülmények nem elegendőek a Bizottság azon kötelezettségének megállapításához, hogy biztosítsa az AW számára a Lengyel Köztársaság észrevételeivel kapcsolatos megjegyzések megtételére vonatkozó lehetőséget, ami az e tagállammal a Bizottság előtt folytatott kontradiktórius vitához hasonlítana.

- 73 Másodszor, a jelen ítélet előző pontjában tett megállapításból, amely szerint a jelen ügy körülményei nem elegendőek annak megállapításához, hogy a Bizottság köteles az AW számára lehetőséget biztosítani arra, hogy megjegyzéseket fűzzön a Lengyel Köztársaság észrevételeihez, az következik, hogy az AW-nak a jelen ítélet 39. és 42. pontjában összefoglalt, téves jogalkalmazásra alapított érvelését mint hatástalant el kell utasítani.
- 74 Ha ugyanis ilyen kötelezettség nem áll fenn, mint a jelen ügyben, meg kell állapítani, hogy nem merül fel az a kérdés, hogy a Bizottság által elfogadott jogi elemzés eltérő lett volna-e, ha lehetőséget biztosítottak volna az érintett tagállam észrevételeivel kapcsolatos megjegyzések megtételére.
- 75 Végül a jelen ítélet 67. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy az AW állításával ellentétben a Törvényszék által elfogadott e jogi kritérium önmagában nem téves.
- 76 A fenti megfontolások összességére tekintettel helyt kell adni a Bizottság indokolás megváltoztatása iránti kérelmének, és az első fellebbezési jogalapot el kell utasítani.

A második és harmadik jogalapról

- 77 A magánbefektető kritériumára vonatkozó második jogalap négy részből áll.
- 78 A gazdasági előny fennállására vonatkozó harmadik jogalap két részre oszlik.

A második és harmadik jogalap első részeiről

- 79 A második jogalaprak az inflációs és árfolyamkockázatra vonatkozó első részében az AW azt állítja, hogy a Törvényszék figyelmen kívül hagyta a magánbefektető kritériumát, hogy a vitatott határozat indokolását a saját indokolásával helyettesítette, és hogy megfordította a bizonyítási terhet.
- 80 A harmadik jogalaprak az e kockázatok átszállásának relevanciájára vonatkozó első részében az AW e kritériumnak a gazdasági előny fennállása értékelése során történő téves alkalmazására, a vitatott határozat indokolásának behelyettesítésére, a bizonyítási teher megfordítására és az indokolási kötelezettség megsértésére hivatkozik.

– A felek érvei

- 81 A második jogalap első részében az AW emlékeztet arra, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 110–112. és 170. pontjában kimondta, hogy a Bizottság helyesen állapította meg, hogy egy feltételezett magánbefektető nem vette volna figyelembe az AW által a közigazgatási eljárás során hivatkozott inflációs és árfolyamkockázat átszállását, mivel azokat a szerződő felek nem vitatták meg, és az e kockázat következtében az AW-t ért hátrányok vagy akár a Lengyel Köztársaság számára ebből eredő előnyök nem merültek volna fel.
- 82 Mindazonáltal azáltal, hogy ekként a vizsgálatot a szerződő felek által a 6. mellékletben említett lehetőségekre korlátozta, a Törvényszék figyelmen kívül hagyta, hogy a magánbefektető kritériuma vizsgálatának szükségképpen ki kell terjednie az összes olyan lehetőségre, amelyet egy magánszereplő észszerűen figyelembe vett volna ilyen helyzetben. Ezenkívül, bár a szerződés

valóban meghatározza a felek végleges álláspontját, főszabály szerint nem tesz említést a feleket a szerződés megkötésére vezető megfontolásokról. A jelen ügyben az ügy irataiban szereplő bizonyítékok azt támasztják alá, hogy a szerződő feleket szakértők tájékoztatták és segítették, így képesek voltak felmérni a rejtett használati díjak felső határának hatását, valamint a rejtett használati díj rendszere és a tényleges autópályahasználati díj rendszere közötti különbségeket. Az iratokból az is kitűnik, hogy e felső határ a 6. melléklet 1. függelék 4. pontjának utolsó előtti bekezdésében szerepel. Így megállapítható, hogy a Törvényszék elferdítette e bizonyítékokat, mivel a szerződéses feltételeket főszabály szerint a szóban forgó szerződő felek megvitatják.

- 83 Annak kimondásával, hogy a Bizottság nem volt köteles megvizsgálni a kockázatok átszállását, mivel e kockázatok nem voltak bizonyítottak, a Törvényszék megfordította a bizonyítási terhet, mivel a Bizottság feladata annak bizonyítása, hogy a kedvezményezett nyilvánvalóan nem jutott volna a feltételezett magánbefektető részéről hasonló könnyítésekhez, és hogy e tekintetben minden olyan információt figyelembe kell vennie, amely nem elhanyagolható módon befolyásolhatja a megfelelően körültekintő és gondos, az érintett tagállaméhoz a lehető legközelebbi helyzetben lévő piaci magánszereplő döntéshozatali folyamatát. Következésképpen a Bizottságnak kellett volna bizonyítania, hogy egy magánbefektető nem tekintette volna *a priori* relevánsnak a szóban forgó információt.
- 84 Az AW szerint tehát a Törvényszék feladata annak megállapítása, hogy a Bizottság figyelembe vett-e minden rendelkezésre álló információt, és hogy a vitatott határozat indokolása magában foglalta-e az inflációs és árfolyamkockázat értékelésének vizsgálatát. Márpedig a megtámadott ítélet ahelyett, hogy ilyen vizsgálatot tartalmazna, az indokolás megváltoztatásával pótolja a vitatott határozatban e tekintetben fennálló hiányt. A megtámadott ítélet 110–112. pontjában szereplő érvelés ugyanis nem kapcsolódik az e határozatban szereplő egyik értékeléshez sem.
- 85 Egyébiránt, mivel az inflációs és árfolyamkockázat közvetlenül befolyásolja a fizetendő összegeket és az ilyen összegek a koncesszió teljes időtartama alatt történő finanszírozásának képességét, nyilvánvalóan olyan tényezőről van szó, amely jelentős befolyást gyakorolhat egy magánszereplő döntéshozatali folyamatára, így a Törvényszék tévesen alkalmazta a magánbefektető kritériumát egy olyan befektetőre hivatkozva, aki nem törődik a saját nyereségével és kockázataival.
- 86 Végül az AW úgy véli, hogy a megtámadott ítélet 112. pontjában az indokolás nem megfelelő, mivel ebből a pontból nem tűnik ki egyértelműen, hogy a Törvényszék úgy ítélte-e meg, hogy az inflációs és árfolyamkockázat nemcsak akkor száll át a Lengyel Köztársaságra, ha a ingadozások nem érik el a rejtett használati díj abszolút felső határát, hanem e felső határ felett is – ami az AW szerint nem helytálló –, amely esetben a Törvényszék elferdítette volna az iratokban szereplő bizonyítékokat, mivel az abszolút felső határ léte egyértelműen kitűnik az iratokból. Márpedig az említett pontban szereplő egyetlen más tény sem alkalmas a Törvényszék által levont következtetés alátámasztására.
- 87 A harmadik jogalap első részében az AW arra hivatkozik, hogy a magánbefektető jelen ügyben alkalmazandó kritériumának Törvényszék általi értékelését érintő hibák tágabb módon érintik az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett gazdasági előny fennállására vonatkozó értékelést is. A Törvényszék által a megtámadott ítélet 110–112. pontjában elkövetett hibákat illetően az AW a jelen ítélet 81–86. pontjában összefoglalt érvelésére hivatkozik, amely az említett kritérium téves alkalmazására, az indokolás elégtelenségére, az indokolás helyettesítésére és a bizonyítási terhet megfordítására vonatkozik.

- 88 Ezenkívül a megtámadott ítélet 112. pontjának utolsó két mondatában a Törvényszék olyan összetett gazdasági értékelést végzett, amely túllép a felülvizsgálati jogkörén, és amelynek eredményeként a Törvényszék a saját indokolásával helyettesítette a Bizottságét, amely a vitatott határozatban nem tért ki e két utolsó mondat tartalmára. Az e pontban kifejtett érvelés egyébként nem támaszthatja alá a Törvényszék következtetését, és elferdíti a bizonyítékokat, mivel a nehéz tehergépjárművek az AW bevételeinek 81%-át képviselik, és a Törvényszék nem fejti ki, hogy a rejtett használati díj rendszerének hátrányát, amely e bevételekre hatással van, hogyan ellensúlyozhatná az a tény, hogy az AW bevételeinek 19%-át nem érinti ez a hátrány.
- 89 Mivel az AW által első fokon előadott érvelés a rejtett használati díj rendszerének azon hátrányaira vonatkozott, amelyeket nem építettek bele az IRR számításába, azonban kihatással vannak az AW pénzügyi helyzetére, nem relevánsak a Törvényszéknek az e rendszer azon hátrányaival kapcsolatos megfontolásai, amelyeket e számításba beépítettek. Az AW szerint a releváns kérdés az, hogy az AW szempontjából gazdaságilag előnyösebb-e egy magasabb inflációs és árfolyamkockázattal együtt járó, de magasabb IRR, mint egy alacsonyabb inflációs- és árfolyamkockázattal együtt járó, de alacsonyabb IRR. Márpedig e kérdésre nem adható válasz a rejtett használati díjak felső határának értékelése nélkül.
- 90 A Bizottság és a Lengyel Köztársaság vitatja az AW érvelését. A Bizottság különösen úgy véli, hogy a megtámadott ítélet 110. és 111. pontjából kitűnik, hogy a 6. melléklet nem tartalmaz semmilyen, az inflációs és árfolyamkockázat növekedésére vonatkozó megfontolást, hogy nem bizonyított tehát, hogy a szerződő felek figyelembe kívánták venni ezt a növekedést, és hogy az AW által első fokon bejelentett autópálya-matrica modell IRR-jét nem úgy mutatták be, mint amely az inflációs és árfolyamkockázatnak megfelelő kompenzációs elemet tartalmazna. Ezenkívül az az állítás, amely szerint a bizonyítási teher megfordult, elfogadhatatlan, mivel azt nem kíséri semmilyen, azt igazoló jogi érv. Ezenkívül a Bizottság és a Lengyel Köztársaság arra hivatkozik, hogy a második és a harmadik jogalap első részei megalapozatlanok.

– *A Bíróság álláspontja*

- 91 A második és harmadik jogalap első részeiben az AW azt kifogásolja, hogy a Törvényszék elferdítette a bizonyítékokat, és több alkalommal tévesen alkalmazta a jogot azáltal, hogy tévesen alkalmazta a magánbefektető kritériumát, tévesen osztotta meg a bizonyítási terhet, megváltoztatta az indokolást és nem indokolta megfelelően a megtámadott ítéletet.
- 92 Először is a bizonyítékok állítólagos elferdítését illetően emlékeztetni kell arra hogy az EUMSZ 256. cikk (1) bekezdésének második albekezdéséből és az Európai Unió Bírósága alapokmánya 58. cikkének első bekezdéséből következik, hogy kizárólag a Törvényszék rendelkezik hatáskörrel egyrészt a tényállás megállapítására – kivéve, ha megállapításainak tárgyi pontatlansága a hozzá benyújtott ügyiratokból ered –, másrészt a tények értékelésére (2016. november 30-i Bizottság kontra Franciaország és Orange ítélet, C-486/15 P, EU:C:2016:912, 97. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 93 Következésképpen a tények értékelése – a Törvényszék előtt bemutatott bizonyítékok elferdítésének esetét kivéve – nem minősül a Bíróság felülvizsgálatának hatálya alá tartozó jogkérdésnek (2016. november 30-i Bizottság kontra Franciaország és Orange ítélet, C-486/15 P, EU:C:2016:912, 98. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 94 Ha valamely fellebbező a bizonyítékok Törvényszék általi elferdítésére hivatkozik, akkor az EUMSZ 256. cikk, az Európai Unió Bírósága alapokmánya 58. cikkének első bekezdése és a Bíróság eljárási szabályzata 168. cikke (1) bekezdésének d) pontja alapján pontosan meg kell jelölnie a Törvényszék által elferdített bizonyítékokat, és bizonyítania kell azokat az elemzési hibákat, amelyek a Törvényszéket az értékelése során ezen elferdítéshez vezették. Egyébiránt a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint az elferdítésnek nyilvánvalóan ki kell tűnnie az ügy irataiból, anélkül hogy szükséges lenne a tényállás és a bizonyítékok újbóli értékelése (2016. november 30-i Bizottság kontra Franciaország és Orange ítélet, C-486/15 P, EU:C:2016:912, 99. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 95 A jelen ügyben az AW által hivatkozott első elferdítés a megtámadott ítélet 110. pontjára vonatkozik, amely szerint „a 6. mellékletből nem tűnik ki, hogy a szerződő felek figyelembe kívánták volna venni a rejtett használati díj rendszerének [AW] által hivatkozott állítólagos hátrányait, és még kevésbé az, hogy e tekintetben megállapodást kötöttek volna. E melléklet nem tartalmaz semmilyen megállapítást az [AW] által hivatkozott kockázatok növekedésére vonatkozóan.”
- 96 Márpedig, az AW nem elferdítésre hivatkozik amikor azt kifogásolja, hogy a Törvényszék figyelmen kívül hagyta, hogy a rejtett használati díjak felső határát a 6. melléklet 1. függeléke 4. pontjának utolsó előtti bekezdése határozza meg, és hogy ezt a szerződéses kikötést a szerződő felek megvitatták, hanem valójában a Törvényszék azon ténybeli értékelését vitatja, amely szerint e felső határ pusztán léte az azt alátámasztó egyéb tényezők hiányában nem egyenértékű az AW által hivatkozott inflációs és árfolyamkockázat átszállásának figyelembevételével.
- 97 Ennélfogva, ahogyan arra a Bizottság helyesen hivatkozik, az AW ezzel kapcsolatos állításai a fellebbezés szakaszában elfogadhatatlanok.
- 98 Az AW által hivatkozott második elferdítés a megtámadott ítélet 112. pontjára vonatkozik, amely többek között a következőképpen szól:
- „[...] A 6. melléklet alapján a rejtett használati díjakat az infláció és az árfolyam ingadozásai alapján kiigazították, ráadásul 2007. szeptember 1-jétől kezdődően hathavonta megnövelték egy kiegészítő, úgynevezett »WWR« tényezővel. Az ellenőrzési mechanizmus révén a Lengyel Köztársaság magára vállalta a forgalom és a bevételek alakulásához kapcsolódó kockázatokat is, és garantálta, hogy az IRR ugyanolyan szinten marad, mint amelyet a 2005. szeptember 1. és 2006. december 31. közötti időszakban a törvénymódosítás előtt várt. E körülmények között nem tekinthető úgy, hogy a rejtett használati díjaknak az infláció és az árfolyamok ingadozása alapján nem kiigazított felső határa a felperesre hárította volna az inflációs és árfolyamkockázatot, valamint úgy, mint amely igazolja a felperes számára »díj« megfizetését.”
- 99 Mivel az AW azt kifogásolja, hogy a Törvényszék így módon azt állapította meg, hogy az inflációs és árfolyamkockázat nemcsak akkor szállt át a Lengyel Köztársaságra, amikor a ingadozások a rejtett használati díj abszolút felső határa alatt vannak, hanem akkor is, amikor meghaladják azt, meg kell állapítani, hogy az előző pontban hivatkozott első mondatban a Törvényszék a 6. mellékletben foglalt mechanizmus leírására szorítkozott, hogy a második mondat nem az inflációs és árfolyamkockázatra vonatkozik, hanem a forgalom és a bevételek alakulásához kapcsolódó kockázatokra, és hogy a harmadik mondat az előző két mondatban említett bizonyítékokra vonatkozó ténybeli értékelést tartalmaz.

100 A megtámadott ítélet e részéből ily módon nem tűnik ki a bizonyítékok bármilyen elferdítése, és az AW ismét a Törvényszék szuverén ténybeli értékelésének vitatására szorítkozik, ami a fellebbezés szakaszában elfogadhatatlan.

101 Az AW által hivatkozott harmadik elferdítés a megtámadott ítélet 112. pontjára is vonatkozik, amely többek között a következőképpen szól:

„[...] az autópályahasználati díjak optimális szinten való meghatározásának lehetetlenségével és az eredetileg tervezettnél magasabb hozam elérésének lehetetlenségével kapcsolatban meg kell állapítani egyrészt, hogy az AW továbbra is szabadon határozhatja meg a matricával rendelkező nehéz tehergépjárművektől eltérő gépjárművekre alkalmazandó autópályadíjakat oly módon, hogy kereskedelmi stratégiáját a piaci változásokhoz igazíthatta, másrészt pedig, hogy 2005. szeptember 1-ig minden lehetőséget megragadott, hogy a [koncessziós szerződés] által engedélyezett legmagasabb szintre emelje a nehéz tehergépjárművekre vonatkozó tényleges díjakat. A felperes által hivatkozott hátrányok tehát nem befolyásolhatták érezhetően a várt pénzügyi helyzetét.”

102 Amikor az AW azt állítja, hogy a nehéz tehergépjárművek a jövedelmének 81%-át teszik ki, és azt állítja, hogy a Törvényszék nem fejt ki, hogy a rejtett használati díj rendszerének e jövedelmeket befolyásoló hátrányát hogyan ellensúlyozhatná az a tény, hogy e hátrány nem érinti a bevételeinek 19%-át, az AW nem annak bizonyítására törekszik, hogy a Törvényszék az előző pontban említett mondatok közül az elsőben elferdítette a szerződéses kikötéseket, hanem azt kívánja bizonyítani, hogy téves a Törvényszék azon ténybeli értékelése, amely szerint a rejtett használati díj rendszerének állítólagos hátrányai nem befolyásolhatták érezhetően a várt pénzügyi helyzetét. Ennélfogva ezt az érvelést ugyancsak elfogadhatatlannak kell tekinteni.

103 Másodszor, a Törvényszék által állítólagosan elkövetett téves jogalkalmazást illetően emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint ahhoz, hogy valamely intézkedés az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett „állami támogatásnak” minősüljön, valamennyi alábbi feltétel teljesülése szükséges. Először is a beavatkozásnak az állam által vagy állami forrásból kell történnie. Másodszor e beavatkozásnak alkalmasnak kell lennie arra, hogy érintse a tagállamok közötti kereskedelmet. Harmadszor a kedvezményezettje számára szelektív előnyt kell biztosítania. Negyedszer torzítania kell a versenyt, vagy azzal kell fenyegetnie (2020. december 10-i Comune di Milano kontra Bizottság ítélet, C-160/19 P, EU:C:2020:1012, 27. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

104 Mivel az AW által a második és harmadik jogalap első részei keretében előadott érvelés e feltételek közül csupán a harmadikra vonatkozik, meg kell állapítani, hogy szintén a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint formájától függetlenül állami támogatásnak minősül az a beavatkozás, amely közvetlenül vagy közvetve alkalmas vállalkozások előnyben részesítésére, illetve amely olyan gazdasági előnynek tekinthető, amelyben a kedvezményezett vállalkozás rendes piaci feltételek között nem részesülhetett volna (2018. március 6-i Bizottság kontra FIH Holding és FIH Erhvervsbank ítélet, C-579/16 P, EU:C:2018:159, 44. pont).

105 Így tekintettel az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésének a torzításmentes verseny biztosítására irányuló céljára, beleértve az állami- és magánvállalkozások közötti versenyt, az e rendelkezés értelmében vett „támogatás” fogalma nem foglalhat magában olyan intézkedést, amelyet állami források felhasználásával valamely vállalkozás javára rendeltek el, amennyiben e vállalkozás ugyanezen előnyhöz a rendes piaci feltételeknek megfelelő körülmények között is hozzájuthatott volna. Azon körülmények értékelését, amelyek között az ilyen előnyt biztosítják, főszabály szerint

tehát a piaci magánszereplő elvének alkalmazásával kell lefolytatni (2020. december 10-i Comune di Milano kontra Bizottság ítélet, C-160/19 P, EU:C:2020:1012, 103. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 106 E tekintetben, ha kétség merül fel az említett elv alkalmazhatóságát illetően, többek között amiatt, hogy az érintett tagállam a szóban forgó intézkedés elfogadásakor közhatalmi jogosítványait alkalmazta, a tagállam feladata egyértelműen, objektív és ellenőrizhető szempontok alapján bizonyítani, hogy a végrehajtott intézkedés piaci magánszereplői minőségéből ered (2020. március 26-i Larko kontra Bizottság ítélet, C-244/18 P, EU:C:2020:238, 63. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 107 Ellenben, ha a piaci magánszereplő elve alkalmazandó, ezen elv azon megfontolások között szerepel, amelyeket a Bizottság köteles figyelembe venni a támogatás fennállásának bizonyításához, így az nem minősül olyan kivételnek, amelyet csak valamely tagállam kérelmére lehetne alkalmazni, amennyiben megállapítást nyert, hogy fennállnak az „állami támogatás” fogalmának az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésében meghatározott alkotóelemei (2020. december 10-i Comune di Milano kontra Bizottság ítélet, C-160/19 P, EU:C:2020:1012, 109. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 108 Ebben az esetben a Bizottságra hárul tehát az, hogy többek között az érintett tagállam által szolgáltatott információkra figyelemmel bizonyítsa, hogy a piaci magánszereplő elvének alkalmazási feltételei nem teljesülnek, így a szóban forgó állami beavatkozás az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett előnyt tartalmaz (2020. december 10-i Comune di Milano kontra Bizottság ítélet, C-160/19 P, EU:C:2020:1012, 110. pont).
- 109 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy azon kérdés mérlegelése során, hogy ugyanezen intézkedést rendes piaci feltételek mellett egy piaci magánszereplő is megtette volna-e, az államéhoz a lehető legközelebbi helyzetben lévő ilyen szereplőt kell alapul venni (lásd ebben az értelemben: 2020. március 26-i Larko kontra Bizottság ítélet, C-244/18 P, EU:C:2020:238, 30. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 110 A Bizottságnak ebben az összefüggésben kell olyan átfogó értékelést végeznie, amely figyelembe veszi az adott ügyben releváns minden olyan adatot, amely lehetővé teszi számára annak eldöntését, hogy a kedvezményezett vállalkozás ilyen piaci magánszereplőtől nyilvánvalóan nem jutott volna-e hasonló könnyítésekhez (2020. március 26-i Larko kontra Bizottság ítélet, C-244/18 P, EU:C:2020:238, 29. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 111 Ebből az következik, hogy a Bizottság által adott esetben elvégzendő vizsgálat nem szorítkozhat kizárólag azon választási lehetőségekre, amelyeket az illetékes hatóság ténylegesen figyelembe vett, hanem szükségképpen ki kell terjednie mindazon választási lehetőségekre, amelyet egy magánhitelező ilyen helyzetben észszerűen számításba vett volna (lásd ebben az értelemben: 2017. szeptember 20-i Bizottság kontra Frucona Košice ítélet, C-300/16 P, EU:C:2017:706, 29. pont).
- 112 E tekintetben egyrészt relevánsnak kell tekinteni minden olyan információt, amely nem elhanyagolható módon befolyásolhatja a megfelelően körültekintő és gondos, az állami hitelezőhöz lehető legközelebbi helyzetben lévő magánhitelező döntéshozatali folyamatát (lásd ebben az értelemben: 2017. szeptember 20-i Bizottság kontra Frucona Košice ítélet, C-300/16 P, EU:C:2017:706, 60. pont).

- 113 Másrészt a magánhitelező kritériumának alkalmazása szempontjából csak az ezen döntés meghozatalának időpontjában rendelkezésre álló adatok és előrelátható fejlemények relevánsak (lásd ebben az értelemben: 2017. szeptember 20-i Bizottság kontra Frucona Košice ítélet, C-300/16 P, EU:C:2017:706, 61. pont).
- 114 Továbbá a Bizottság az EUM-Szerződésben foglalt, az állami támogatásokra vonatkozó alapvető szabályok megfelelő alkalmazása érdekében köteles a kifogásolt intézkedések vizsgálatára irányuló eljárást alaposan és pártatlanul lefolytatni abból a célból, hogy a végleges határozat meghozatala során a lehető legteljesebb körű és legmegbízhatóbb adatok álljanak rendelkezésre (2020. március 26-i Larko kontra Bizottság ítélet, C-244/18 P, EU:C:2020:238, 67. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 115 Mivel az AW azt kifogásolja, hogy a Törvényszék túllépte a felülvizsgálata korlátait, emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 263. cikkben említett jogszerűségi vizsgálat keretében a Bíróság és a Törvényszék az olyan keresetek tekintetében rendelkezik hatáskörrel, amelyeket hatáskör hiánya, lényeges eljárási szabályok megsértése, az EUM-Szerződés vagy az alkalmazására vonatkozó bármely jogi rendelkezés megsértése vagy hatáskörrel való visszaélés miatt nyújtottak be. Az EUMSZ 264. cikk kimondja, hogy ha a kereset megalapozott, akkor a megtámadott jogi aktust semmisnek kell nyilvánítani. A Bíróság és a Törvényszék tehát semmi esetre sem helyettesítheti a megtámadott jogi aktus kibocsátójának indokolását a saját indokolásával (2020. március 26-i Larko kontra Bizottság ítélet, C-244/18 P, EU:C:2020:238, 104. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 116 Ráadásul az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a Bizottság által a piaci magánszereplő elvének alkalmazása során elvégzendő vizsgálat összetett gazdasági értékelés elvégzését igényli, és a Bizottság által az állami támogatások területén végzett összetett gazdasági értékelések felett az uniós bíróságok által gyakorolt felülvizsgálat keretében az uniós bíróság a Bizottság gazdasági értékelését nem helyettesítheti a sajátjával (2020. december 10-i Comune di Milano kontra Bizottság ítélet, C-160/19 P, EU:C:2020:1012, 100. pont).
- 117 Az uniós bíróságnak mindazonáltal nem csupán a hivatkozott bizonyítékok tárgyi valószerűségét, megbízhatóságát és koherenciáját kell vizsgálnia, hanem azt is ellenőriznie kell, hogy e bizonyítékok tartalmazzák-e az adott összetett helyzet értékeléséhez figyelembe veendő összes releváns adatot, és alátámasztják-e a belőlük levont következtetéseket (2017. szeptember 20-i Bizottság kontra Frucona Košice ítélet, C-300/16 P, EU:C:2017:706, 64. pont).
- 118 E tekintetben az uniós bíróságnak az állami támogatással kapcsolatos határozat jogszerűségét azon információk alapján kell megítélnie, amelyek a határozat meghozatalakor a Bizottság rendelkezésére álltak, köztük azok, amelyek a jelen ítélet 110–113. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlatnak megfelelően elvégzendő értékelés szempontjából relevánsnak tűntek, és amelyek benyújtását a Bizottság a közigazgatási eljárás során kérhette volna (2017. szeptember 20-i Bizottság kontra Frucona Košice ítélet, C-300/16, EU:C:2017:706, 70. és 71. pont).
- 119 Az AW érvelését a jelen ítélet 103–118. pontjában kifejtett megfontolások fényében kell megvizsgálni.
- 120 Először is azon kifogást illetően, hogy a Törvényszék a vizsgálatát kizárólag a szerződő felek által említett lehetőségekre korlátozta, és figyelmen kívül hagyta az állítólagos kockázatoknak a magánbefektető döntéshozatali folyamatára gyakorolt jelentős hatását, a jelen ítélet 110. és 111. pontjában felidézett ítélkezési gyakorlatból kétségtelenül az következik, hogy a Bizottság

által adott esetben elvégzendő vizsgálat nem korlátozódhat kizárólag azokra a lehetőségekre, amelyeket a hatáskörrel rendelkező hatóság ténylegesen figyelembe vett, hanem szükségképpen ki kell terjednie az összes olyan lehetőségre, amelyet egy magánszereplő észszerűen figyelembe vett volna ilyen helyzetben.

- 121 Mindazonáltal ezen ítélkezési gyakorlatból az is következik, hogy e követelmény nem jelenti azt, hogy a Bizottság köteles lenne ezenkívül figyelembe venni azokat a lehetőségeket, amelyeket egy piaci magánszereplő nem vett volna észszerűen figyelembe egy ilyen helyzetben.
- 122 Továbbá a 2017. szeptember 20-i Bizottság kontra Frucona Košice ítélet (C-300/16 P, EU:C:2017:706) alapjául szolgáló ügyben a magánhitelező kritériumának egy olyan hitelezőre történő alkalmazásáról volt szó, aki a fizetéseképtelen adós által neki járó összegek visszatéríttetésének maximalizálására törekedett. Ebben a helyzetben állapította meg a Bíróság, hogy a Bizottság köteles az illetékes hatóság által előírányzott behajtási lehetőségeken túl megvizsgálni minden más lehetőséget, amelyet egy magánhitelező észszerűen számításba vett volna.
- 123 Ezzel szemben a jelen ügyben szóban forgó helyzetből kitűnik, hogy a Lengyel Köztársaság az AW-hoz képest sem magánhitelezői, sem pedig magánbefektetői helyzetben nem volt. Tekintettel ugyanis arra, hogy e tagállam köteles volt kártalanítást fizetni az AW részére a szerződéses kapcsolataik keretében neki okozott kárért, az alkalmazandó szempont egy olyan magánjogi adós helyzete volt, aki szerződéses jogviszony keretében köteles bizonyos összeget fizetni a másik szerződő félnek az általa neki okozott kárért.
- 124 Márpedig meg kell állapítani, hogy a magánjogi adósnak nem áll érdekében, hogy hitelezőjét olyan inflációs és árfolyamkockázatokért kompenzálja, amelyekre e hitelező nem hivatkozott vele szemben. Ugyanis, mivel a magasabb ellentételezés főszabály szerint ellentétes lenne a magánjogi adós érdekeivel, meg kell állapítani, hogy az ilyen adós nem vette volna figyelembe az ilyen kockázatokat, kivéve, ha szerződéses partnere kérelmére köteles lett volna ezt megtenni, vagy ha ez a szóban forgó szerződéses jogviszonyra tekintettel az ő tágabban vett érdekében állt volna.
- 125 Következésképpen a Törvényszék nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor a megtámadott ítélet 152–154. és 165–171. pontjában úgy ítélte meg, hogy a Lengyel Köztársaság helyzetében lévő magánszereplő főszabály szerint nem fogadta volna el, hogy a szóban forgó, kárt okozó esemény következtében az AW-nek fizetendő összegnél magasabb összeget fizessen, és különösen ezen ítélet 110–112. pontjában, hogy nem kellett figyelembe venni az állítólagosan az AW-ra háruló kockázatot, amelyről nem tűnt ki, hogy az e tagállammal folytatott tárgyalások során az AW kérelmének tárgyát képezte volna, vagy amely egyébként nem merült fel az egyeztetések során.
- 126 Ebből másodsorban az következik, hogy az AW tévesen rója fel a Törvényszéknek, hogy megfordította a bizonyítási terhet, mivel az AW által hivatkozott kockázatok ebből következően nem tekinthetők olyan releváns információknak, amelyek nem elhanyagolható módon befolyásolhatnák a megfelelően körültekintő és gondos, az állami hitelezőéhez lehető legközelebbi helyzetben lévő magánhitelező döntéshozatali folyamatát. E körülmények között az AW állításával ellentétben nem állapítható meg, hogy a Bizottságnak a vitatott határozatban pontosítania kellett volna azokat az okokat, amelyek miatt nem vette figyelembe az AW által hivatkozott kockázatokat.

- 127 Harmadszor, a fenti megfontolásokra tekintettel az AW nem hivatkozhat eredményesen arra, hogy a Törvényszék megváltoztatta volna az indokolást, vagy hogy túllépte volna felülvizsgálati jogkörének korlátait, amikor a megtámadott ítélet 110–112. pontjában megállapította, hogy az AW által hivatkozott kockázatok nem voltak relevánsak a Bizottság által elvégzendő értékelés szempontjából, és nem is voltak bizonyítottak. A Törvényszék ugyanis az előtte előadott érvek értékelésére és annak vizsgálatára szorítkozott, hogy a vitatott határozat az AW állításainak fényében jogellenes-e, vagy sem.
- 128 Végül, amennyiben az AW arra hivatkozik, hogy a megtámadott ítélet említett pontjaiban szereplő érvelés nem alkalmas a Törvényszék ezen ítélet 113. pontjában szereplő következtetésének alátámasztására, meg kell állapítani, hogy a fellebbező nem az említett ítélet indokolásának hiányát kifogásolja, hanem a Törvényszék értékelésének tartalmát, emiatt felhívva a Bíróságot arra, hogy újból értékelje a tényeket, ami nem tartozik a Bíróság hatáskörébe, így ezt a fellebbezés szakaszában elfogadhatatlannak kell tekinteni.
- 129 A fenti megfontolások összességére tekintettel a második és harmadik fellebbezési jogalap első részeit mint részben elfogadhatatlant, részben pedig megalapozatlant el kell utasítani.

A második jogalap második részéről

- 130 A második jogalpnak a feltételezett magánbefektető által tervezett lehetőségekre vonatkozó második része a magánbefektető kritériumának, az uniós jog elsőbbsége elvének, az indokolási kötelezettségnek, a bizonyításra vonatkozó szabályoknak és a Törvényszék által elvégzendő felülvizsgálat korlátainak a megsértésén alapul.

– A felek érvei

- 131 Az AW azt állítja, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor úgy ítélte meg, hogy egy magánbefektetőt a rejtett használati díj összegének megtárgyalása során korlátoztak volna a 2005. július 28-i törvény rendelkezései és célkitűzései, mivel ezáltal elfogadta a Bizottság azon téves megközelítését, hogy csak az érintett tagállam által előírányzott lehetőségeket vegye figyelembe. Ezenkívül az AW ellentételezésének megfelelő szintje a magánbefektető számára nem meghatározó szempont, mivel nem kapcsolódik közvetlenül sem a rá vonatkozó jövedelmezőséghez, sem a kockázatához.
- 132 Egyébiránt, ha valamely nemzeti törvénnyel ellentétes intézkedés az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett előnyt jelentene pusztán amiatt, hogy egy magánbefektető nem fizetne többet, mint amit e törvény megkövetel, ez korlátozná az említett magasabb szintű rendelkezés alkalmazását, ami sérti az uniós jog elsőbbségének elvét.
- 133 Ráadásul a Törvényszék azáltal, hogy úgy ítélte meg, hogy a 2005. július 28-i törvény korlátozásokat ír elő a szerződő felek számára a rejtett használati díj meghatározása tekintetében, nem megfelelő módon indokolta a megtámadott ítéletet, megsértette a bizonyításra vonatkozó szabályokat, és a vitatott határozat indokolásától eltérő indokolást adott. Ugyanis noha e törvény megtiltotta a tényleges autópályahasználati díjat, az ellentételezés módjára és a visszatérítés határidejére tekintettel tárgyalásra hívott fel. Mivel e törvény nem határozza meg sem az IRR-t, sem azt, hogy kizárólag a bevételkiesést kell ellentételezni, sem a tagállam által figyelembe veendő szempontokat, sem pedig az állam üzleti álláspontját, széles mérlegelési jogkört hagyott a virtuális használati díjakról szóló megállapodás kialakítását illetően.

- 134 Az AW egyébiránt a 2005. július 28-i törvény hatályának és tartalmának bizonyítékeként benyújtotta a Törvényszékhez azt a választottbíróági ítéletet, amely a 2005. július 28-i törvény helyes értelmezését fejtette ki, és amelyet a Törvényszék tévesen megfelelő indokolás nélkül utasított el mint irrelevánst. Az a tény ugyanis, hogy ez az ítélet nem kötelező a Bizottságra nézve, és hogy az nem minősíti az 1999. évi WSA-tanulmányt helytállóbbnak, mint a 2004. évi WSA-tanulmány, az említett ítélet bizonyító erejét illetően hatástalan. A Törvényszék a következtetéseit hiányos bizonyítékok alapján és megalapozatlanul vonta le, mivel az ügy egyetlen irata sem támasztja alá e következtetéseket. A Törvényszék azt is figyelmen kívül hagyta, hogy a 2005. július 28-i törvény hatályának és tartalmának vizsgálata technikai ismereteket feltételez, és hogy a Bizottság nem szerezte be a szükséges szakvéleményt, amit az is súlyosbít, hogy a választottbíróági ítélet és a 2005. július 28-i törvény szövege azt mutatja, hogy a virtuális használati díjat a szerződő feleknek kell megtárgyalniuk. Végül a választottbíróági ítéletet kizárólag azzal az indokkal helyezte hatályon kívül Sąd Apelacyjny w Warszawie (varsói fellebbviteli bíróság), hogy az ellentétes a vitatott határozattal, ami nem kérdőjelezi meg ezen ítélet bizonyító erejét az említett törvény értelmezését illetően.
- 135 Ezenkívül a Törvényszék azáltal, hogy a megtámadott ítélet 153. pontjában megerősítette a vitatott határozat 152. pontjában szereplő pontos, megbízható és koherens bizonyítékokat nélkülöző azon állítást, amely szerint a 6. melléklet a 2005. július 28-i törvényben előírtnál magasabb ellentételezést nyújt, valamint hogy ellentmondás van a koncessziós szerződés és e melléklet között, elmulasztotta megvizsgálni, hogy a bizonyítási követelmények teljesültek-e. A megtámadott ítélet tehát sérti az indokolási kötelezettséget, mivel nem teszi lehetővé az AW számára, hogy megismerje azokat az indokokat, amelyek alapján a Törvényszék elfogadta az említett törvény általa adott értelmezését, és nem tette lehetővé, hogy megértse azon érvelése elutasításának indokait sem, amely szerint az állítólagos ellentmondás nem áll fenn.
- 136 A Bizottság és a Lengyel Köztársaság vitatja az AW érvelését. A Bizottság többek között úgy véli, hogy azon kifogás, hogy a 2005. július 28-i törvény rendelkezései és célkitűzései nem korlátozzák a magánbefektetőt, elfogadhatatlan, mivel a fellebbező nem pontosította a téves jogalkalmazás jellegét, és e kifogás alátámasztására semmilyen jogi érvre nem hivatkozott. Továbbá, mivel e törvény hatálya és tartalma ténykérdésnek minősül, a Törvényszék e tényekre vonatkozó szuverén értékelése csak akkor vitatható, ha az említett tények elferdítésére hivatkoznak, amire nem került sor, így az *a fortiori* nem is bizonyított. Végül a Bizottság és a Lengyel Köztársaság azzal érvel, hogy az második jogalap második része megalapozatlan.

– A Bíróság álláspontja

- 137 Először is el kell utasítani a Bizottság által az AW fellebbezése második jogalapjának második része keretében előadott érvelésre vonatkozóan felhozott elfogadhatatlansági kifogást, mivel ezen érvelés kellően egyértelmű, és annak megállapítására irányul, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor korlátozta a piaci magánszereplő elve alapján végzett értékelés során figyelembe vehető elemeket, valamint az uniós jog elsőbbsége elvének megsértésére, a megtámadott ítélet indokolásának figyelmen kívül hagyására és a bizonyításra vonatkozó szabályok megsértésére vonatkozik.
- 138 Az AW által megfogalmazott e kifogások a megtámadott ítélet 152–154. pontjára vonatkoznak, amelyekben a Törvényszék többek között úgy ítélte meg, hogy a Bizottság helyesen állapította meg, hogy a 2005. július 28-i törvény és a koncessziós szerződés arra kötelezte a Lengyel

Köztársaságot, hogy az AW-t kizárólag az e törvény által bevezetett módosításokkal okozott bevételkiesésért kártalanítsa, és hogy egyetlen észszerűen eljáró piaci magánszereplő sem fogadta volna el az említett törvény és e szerződés által számára előírtnál magasabb összeg kifizetését.

- 139 A jelen ítélet 121–125. pontjában már megállapítást nyert, hogy a Törvényszék helyesen vélte úgy, hogy a Lengyel Köztársaság helyzetében lévő magánadósnak nem célja, hogy az AW-t a 2005. július 28-i törvénynek a szerződéses viszonyukra gyakorolt hatásából eredő következményeken túlmenően kártalanítsa. Mivel a Törvényszék értékelése megfelel a piaci magánszereplő elvének, meg kell állapítani, hogy az nem minősül téves jogalkalmazásnak, és nem sérti az uniós jog elsőbbségének elvét sem.
- 140 Ebből az is következik, hogy az AW nem hivatkozhat eredményesen arra, hogy a Törvényszék megváltoztatta az indokolást, vagy hogy túllépte felülvizsgálati jogkörének korlátait, amikor a megtámadott ítélet 152–154. pontjában megtette a jelen ítélet 138. pontjában említett megállapításokat. A Törvényszék ugyanis az elé tárt érvek értékelésére és annak vizsgálatára szorítkozott, hogy a vitatott határozat az AW állításainak fényében jogellenes-e, vagy sem.
- 141 A megtámadott ítélet indokolásának állítólagos hiányos voltát illetően először is meg kell jegyezni, hogy az AW csupán azt vitatja, hogy a megtámadott ítélet indokolása elegendő lenne a Törvényszék következtetéseinek alátámasztására.
- 142 Továbbá ez az érvelés részben a megtámadott ítélet 152. és 153. pontjának téves olvasatából ered, mivel azokban nem szerepel sem az a megállapítás, amely szerint a 6. melléklet az AW részére a 2005. július 28-i törvényben előírtnál nagyobb ellentételezést biztosít, sem az, hogy ellentmondás áll fenn a koncessziós szerződés és e melléklet között, hanem az, hogy az AW-nek járó ellentételezés összege az említett törvény által okozott hátrány és a Lengyel Köztársaságra az említett szerződés alapján háruló kötelezettségek összességének értékeléséből eredt.
- 143 Következésképpen, mivel a Törvényszék a megtámadott ítélet e pontjaiban nem tett ilyen megállapításokat, teljesen megalapozatlan az AW azon érvelése, amely szerint a Törvényszék azok megtételekor megsértette a bizonyításfelvételre vonatkozó szabályokat.
- 144 Végül, ahogyan arra a Bizottság helyesen hivatkozott, az AW a tények, és különösen a 2005. július 28-i törvény tartalmának újbóli értékelését kívánja elérni, ami nem tartozik a Bíróság hatáskörébe.
- 145 Ebből következik, hogy a második jogalap második részét mint részben elfogadhatatlant, részben pedig megalapozatlant el kell utasítani.

A második jogalap harmadik részéről

- 146 A második jogalapnak a tárgyalások sikertelenségének kockázatára és a jogvita kockázatára vonatkozó harmadik részében az AW a bizonyítékok elferdítésére, valamint a magánbefektető kritériumának, az uniós jog elsőbbsége elvének, az indokolási kötelezettségnek, a bizonyítási szabályoknak és a Törvényszék által végzendő felülvizsgálat korlátainak megsértésére hivatkozik.

– *A felek érvei*

- 147 Az AW azzal érvel, hogy a Lengyel Köztársaság tanácsadóihoz hasonlóan, akik a 6. mellékletet elfogadhatónak tekintették, egy feltételezett magánbefektető figyelembe vette volna annak kockázatát, hogy az AW a koncessziós szerződés megszüntetését kéri vagy keresetet indít, valamint figyelembe vette volna tanácsadóinak szakmai véleményét erre vonatkozóan, és hogy a Bizottságnak így e kockázatot értékelnie kellett volna, és figyelembe kellett volna vennie e véleményét, amit elmulasztott, és e mulasztást a Törvényszék nem bírálta felül.
- 148 A megtámadott ítélet 165. pontjában ugyanis a Törvényszék a magánbefektető kritériumának alkalmazását a 2005. július 28-i törvényben előírt lehetőségekre korlátozta, ezáltal a megtámadott ítéletben ugyanazon hibákat követte el, mint amelyek a fellebbezés második jogalapjának második részében már szerepeltek. Az ezen ítélet 166. pontjában kifejtett érvelés körkörös, nem megfelelő, és behelyettesíti a jelen ítélet előző pontjában említett, a megszüntetés és jogvita kockázatára vonatkozó indokolást.
- 149 Mivel az említett ítélet 167. pontjában a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy az AW-nak is érdeke fűződik a jogvita elkerüléséhez, ismét a saját érvelésével helyettesítette a Bizottság vitatott határozatban szereplő érvelését, nem adott választ arra, hogy az AW számára a veszteségek lehetősége olyan pontnak minősül, amelytől az AW nem tartotta volna fenn a kereskedelmi kapcsolatot, és elferdítette a Lengyel Köztársaság tanácsadóinak elemzését. E pont utolsó mondata ezenkívül logikai hibát, következképpen nem megfelelő indokolást tartalmaz, mivel a 2005. július 28-i törvény elfogadását megelőző időszakra korlátozza a szerződés megszüntetésének és a jogvita kockázatának figyelembevételét, jóllehet e kockázatok az azt követő időszakban is fennálltak.
- 150 A Bizottság és a Lengyel Köztársaság vitatja az AW érvelését.

– *A Bíróság álláspontja*

- 151 A második jogalap harmadik része keretében előadott érvelésével, amely a megtámadott ítélet 165–167. pontjára vonatkozik, az AW a piaci magánszereplő elvének téves alkalmazására, nem megfelelő indoklásra, az indoklás megváltoztatására, valamint a bizonyítékok elferdítésére hivatkozik.
- 152 A megtámadott ítélet 165. pontjában a Törvényszék a tárgyalások sikertelensége esetén egy piaci magánszereplő által viselt állítólagos kockázatokkal kapcsolatban hangsúlyozta, hogy az ilyen gazdasági szereplő csupán úgy fogadott volna el a koncessziós szerződéshez fűzött kiegészítő záradékot, hogy a 2005. július 28-i törvénynek megfelelően kizárólag az e törvény által okozott bevételkiesést térítse meg, következésképpen nem vette volna figyelembe ezen állítólagos kockázatokat, és nem is fogadta volna el, hogy e címen magasabb ellentételezést fizessen. A Törvényszék hozzátette, hogy az említett kockázatokat a szerződő felek nem vitatták meg a 6. melléklet tárgyalása során, és azokat nem vették figyelembe az AW-nek fizetett ellentételezés összegének kiszámításakor.
- 153 A megtámadott ítélet 166. pontjában a Törvényszék emlékeztetett arra, hogy a Bizottság a vitatott határozatban lényegében arra szorítkozott, hogy megkérdőjelezze a 6. mellékletben meghatározott pénzügyi modellekben felhasznált adatokat. Márpedig, mivel a piaci magánszereplő által állítólagosan az ügylet hiányában viselt kockázatok semmilyen kapcsolatban nem állnak a pénzügyi modellekben használt adatok relevanciájával, a Törvényszék úgy ítélte

meg, hogy semmi nem enged arra következtetni, hogy valamely piaci magánszereplő elfogadta volna, hogy az említett kockázatok figyelembevétele érdekében az 1999. évi WSA-tanulmány nem releváns adatait használják a 2004-es WSA-tanulmány adatai helyett.

- 154 A megtámadott ítélet 167. pontjában a Törvényszék először is hozzátette, hogy a tárgyalások kudarcának kockázatát és a jogvita kockázatát egy piaci magánszereplő nem vette figyelembe az AW-nek járó ellentételezés összegének kiszámítása során, mivel e kockázatok semmilyen kapcsolatban nem állnak a jogszabály-módosítás által okozott bevételkieséssel. Ezt követően a Törvényszék megállapította, hogy az AW-nak is érdeke fűződött a tárgyalások sikeréhez, és a kártérítési kereset elkerüléséhez. Végül a Törvényszék rámutatott, hogy az AW nem bizonyította, és még csak nem is állította, hogy a Lengyel Köztársaság tanácsadói úgy vélték volna, hogy a tárgyalások kudarcának kockázatát, valamint a jogvita kockázatát figyelembe kell venni az IRR meghatározása során, közvetlenül a 2005. július 28-i törvény által bevezetett módosítások előtt.
- 155 A bizonyítékok állítólagos elferdítését illetően elegendő megjegyezni, hogy a jelen ítélet 94. pontjában hivatkozott követelményekkel ellentétben az AW nem pontosítja, hogy mely bizonyítékot ferdítette el a Törvényszék által a megtámadott ítélet 167. pontjának utolsó mondatában tett megállapítás.
- 156 Ami a piaci magánszereplő elvének az AW által hivatkozott téves alkalmazását illeti, először is emlékeztetni kell arra, hogy a jelen ügyben egy magánjogi adós kritériumát kell alkalmazni, aki szerződéses jogviszony keretében köteles egy pénzösszeget fizetni a vele szerződő félnek okozott kár miatt. Ahogyan az a jelen ítéletben több alkalommal megállapítást nyert, nem minősül téves jogalkalmazásnak a Törvényszék azon értékelése, amely szerint az ilyen adós főszabály szerint nem kártalanította volna az AW-t a neki okozott hátrány miatt fizetendő összeget meghaladóan.
- 157 Továbbá, még ha el is fogadjuk, hogy ez a fizetési kötelezettség a Lengyel Köztársaság és az AW közötti szélesebb szerződéses viszonyból eredt, és hogy az e tagállam helyzetében lévő magánjogi adós így figyelembe vehette volna a tárgyalások kudarcának és a jogvita kockázatát, még az is szükséges, hogy e kockázat valós legyen, és az adós számára magasabb költségeket keletkeztessen, mint amelyek az AW-nak a 2005. július 28-i törvény rá gyakorolt következményei miatt történő kártalanításához kapcsolódnak.
- 158 Végül a Törvényszéknek a megtámadott ítélet 165. és 167. pontjában szereplő ténybeli értékeléseiből az következik, hogy az ilyen kockázatok valós voltát nem bizonyították. A Törvényszék ugyanis e tekintetben rámutatott, hogy ezt a pontot a szerződő felek nem vitatták, és a megtámadott ítéletből egyébként az következik, hogy a veszteségek ellentételezésére irányuló, megállapodásban rögzített mechanizmusnak egyrészt biztosítania kell az elmaradt bevételek teljes megtérítését, másrészt biztosítania kell, hogy az AW képes legyen visszafizetni a szóban forgó autópálya-szakasz építésére felvett kölcsönöket.
- 159 E körülmények között a piaci magánszereplő elvének helytelen alkalmazására alapított kifogást mint megalapozatlant el kell utasítani.
- 160 Az indokolás állítólagos megváltoztatásával kapcsolatban meg kell jegyezni, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 165–167. pontjában megvizsgálta az AW azon érvelését, amely szerint a Bizottság tévesen mulasztotta el figyelembe venni a tárgyalások sikertelenségének kockázatát és a jogvita kockázatát. E tekintetben a Törvényszék megállapította, hogy az AW által hivatkozott kockázatok nem voltak bizonyítottak. Márpedig a Bizottság főszabály szerint nem köteles határozataiban pontosítani azokat az indokokat, amelyek miatt nem vett figyelembe nem

bizonyított tényezőket. Következésképpen a Törvényszék a megtámadott ítélet említett pontjaiban nem adott olyan indokolást, amelynek a vitatott határozatban szerepelnie kellett volna, hanem olyan érvelést fejtett ki, amelyben elutasította az elé tárt, a vitatott határozat indokolása állítólagos hiányának bizonyítására irányuló érveket.

- 161 Végül, a megtámadott ítélet indokolása állítólagos elégtelenségének ürügyén az AW valójában arra törekszik, hogy a Bíróság újból értékelje a tényeket, ami nem tartozik a Bíróság hatáskörébe.
- 162 A fenti megfontolásokra tekintettel a második jogalap harmadik részét mint részben elfogadhatatlant, részben pedig megalapozatlant el kell utasítani.

A második jogalap negyedik részéről

- 163 A második jogalap negyedik része, amely arra vonatkozik, hogy mely tanulmányt kell elfogadni a forgalomra és bevételekre vonatkozóan, a vitatott határozat elferdítésén, az említett határozat indokolásának más indokolással való, Törvényszék általi behelyettesítésén, a magánbefektető kritériumának téves alkalmazásán, az uniós jog elsőbbsége elvének megsértésén, a bizonyítási szabályok megsértésén és az indokolás hiányosságán alapul.

– A felek érvei

- 164 Az AW rámutat, hogy a vitatott határozat 152. pontja szerint „nagyon kétséges”, hogy egy magánbefektető elfogadja, hogy az AW ellentételezését inkább az 1999. évi WSA-tanulmány alapján, mintsem a 2004. évi WSA-tanulmány alapján számítsa ki, és hangsúlyozza, hogy a Bizottság nem rendelkezett erre vonatkozó bizonyítékkal. Márpedig mivel a bizonyítási teher a Bizottságra hárul, ezen érvelés nem támaszthatja alá azon következtetését, amely szerint a magánbefektető kritériuma nem teljesült. Következésképpen a Törvényszék azáltal, hogy a megtámadott ítélet 153. pontjában megállapította, hogy a vitatott határozat kellően indokolt volt e kritérium alkalmazását illetően, téves jogi kritériumot alkalmazott, elferdítette a vitatott határozat nyilvánvaló értelmét, és e határozat indokolását a saját indokolásával helyettesítette.
- 165 Az AW úgy véli, hogy a Bizottság által használt kifejezések – akárcsak a vitatott határozat szerkezete – azt tanúsítják, hogy a Bizottság a magánbefektető kritériumát olyan kivételként kezelte, amelyet csak az AW kérelmére kell megvizsgálnia, így a megtámadott ítélet 142. pontja, amely ennek ellenkezőjét állapítja meg, nem meggyőző.
- 166 Az AW rámutat, hogy a megtámadott ítélet 154. pontja kizárólag a 2004-es WSA-tanulmánynak az 1999. évi WSA-tanulmányhoz viszonyított érdemeiről szól, az AW-nak a szóban forgó jogszabály-módosítást megelőző pénzügyi helyzetének vizsgálata tekintetében. Mindazonáltal egy magánbefektető nem szorítkozna annak megállapítására, hogy valamely képlet egyes elemeit másképpen is ki lehetett volna választani, hanem a végeredmény alapján választ e képlet és a rendelkezésre álló egyéb lehetőségek között. A Törvényszék érvelése nem ad magyarázatot arra, hogy a 6. melléklet miért nem szerepelt e más, adott esetben az ilyen befektető által figyelembe vett lehetőségek között, így a megtámadott ítélet indokolása e tekintetben nem megfelelő.
- 167 Ezenkívül a Törvényszék azáltal, hogy az elemzésébe belefoglalta a 2005. július 28-i törvény célját, a jelen ítélet 82. pontjában ismertetett hibákat is elkövette. Mivel az említett 154. pont indokolása nem tükrözi azt a lehetőséget, amelyet a Törvényszék úgy tekintett, mint amelyet egy magánbefektető figyelembe vett volna, az indokolás nem megfelelő. Különösen az nem világos,

hogyan a Törvényszék a felek között létrejött megállapodást kizárólag a pénzügyi alapmodellnek a WSA 2004. évi, a forgalomra vonatkozó tanulmányból származó adatokkal való aktualizálásával, vagyis a rejtett használati díjak felső határával együtt vette figyelembe, vagy pedig az aktualizált pénzügyi alapmodellen alapuló, azonban a felső határ meghatározása nélkül létrejött megállapodást. Márpedig az első esetben a Törvényszék indokolása ellentmondásos, mivel a Törvényszék szerint „az ellentételezés biztosításához” nincs szükség ilyen felső határra, mivel az IRR 7,42% volt, a második esetben pedig nyilvánvaló, hogy a rejtett használati díjak felső határát meg kellett volna vizsgálni.

168 Továbbra is e tekintetben az AW megjegyzi, hogy a magánbefektető számára nyitva álló másik lehetőség egy olyan megállapodás lehetett volna, amelyben a pénzügyi alapmodellt nem aktualizálják a feltételezett forgalmi adatokkal, de a rejtett használati díjak alacsonyabb felső határát határozzák meg, amely 7,42%-nál alacsonyabb IRR-t eredményezett volna. Márpedig egy magánbefektető nyilvánvalóan nem fizetne magasabb összeget csupán azért, hogy a „jó” tanulmányt használja. A „jó” tanulmány ennél fogva önmagában nem bír jelentőséggel. A magánbefektető kritériuma ugyanis a „teljes csomag” elemzését feltételezi, így a Törvényszék elemzése e kritérium téves alkalmazását jelenti. Ráadásul a Törvényszék figyelmen kívül hagyta az AW azon érvét, amely szerint egy magánbefektető úgy vélte volna, hogy a rendelkezésre álló tanulmányok egyike sem felel meg a kitűzött célnak, ami egybecseng a Lengyel Köztársaság pénzügyi tanácsadója következtetéseivel, amit egyetlen befektető sem hagyhatott figyelmen kívül.

169 A Bizottság vitatja az AW érvelését.

– A Bíróság álláspontja

170 A második jogalap negyedik részével az AW azt kifogásolja, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 142., 153. és 154. pontjában téves jogi kritériumokat alkalmazott, elferdítette a vitatott határozat értelmét, e határozat indokolását a saját indokolásával helyettesítette, nem indokolta megfelelően a megtámadott ítéletet, és nem adott választ az egyik érvére.

171 Először is, ami az AW azon érvelését illeti, amely szerint a Törvényszék a megtámadott ítélet 142. pontjában tévesen utasította el azon érvelését, amely szerint a Bizottság a magánbefektető kritériumát kivételként kezelte, emlékeztetni kell arra, hogy a Törvényszék e pontban úgy ítélte meg, hogy az AW megalapozatlanul hozta fel ugyanezt az érvelést a Törvényszék előtt, mivel „noha a Bizottság ténylegesen megvizsgálta a PwC-jelentésből fakadó túlfizetés összegét [...] mielőtt a magánbefektető kritériumát érintette volna, a gazdasági előny fennállásáról és a túlfizetés összegéről csak azt követően nyilatkozott véglegesen, hogy e kritériumot megvizsgálta [...]”.

172 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a vitatott határozatból egyértelműen kitűnik, hogy a Bizottság már e határozat 125. és 126. pontjában elvégezte a gazdasági előny fennállására vonatkozó teljes elemzését annak fényében, hogy a koncessziós szerződés alapján a Lengyel Köztársaság köteles kártalanítani az AW-t a 2005. július 28-i törvénnyel okozott károkért, és hogy az e károkat meghaladó ellentételezés az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett gazdasági előnyt jelent. Ebből következik, hogy ez az elemzés lényegében megfelel annak, amelyet ezen intézménynek a piaci magánszereplő elve alapján kellett lefolytatnia.

173 Mivel az említett elemzés ezen elvvel való egyezésére egyébként a Bizottság rámutatott a vitatott határozat 152. pontjában, és azt a Törvényszék is pontosította a megtámadott ítélet 152–154. és 165–171. pontjában, az AW érvelését mint megalapozatlant el kell utasítani.

- 174 Továbbá, ami az AW-nak a megtámadott ítélet 153. pontjának utolsó mondatával szemben felhozott kifogásait illeti, emlékeztetni kell arra, hogy e pontban a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy „tekintettel arra, hogy »nagyon kétséges«, hogy egy racionális magánszereplő elfogadná, hogy az 1999. évi WSA-tanulmány alapján számítsa ki az ellentételezést, mintsem a [2004. évi WSA-tanulmányt] alapul véve, [a Bizottság] kellően világosan kifejtette, hogy az ügy irataiból nem tűnt ki, hogy az ilyen szereplő az 1999. évi WSA-tanulmányt használta volna, és értékelését 2004. évi WSA-tanulmány frissebb jellegét hangsúlyozva indokolta.”
- 175 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Bizottság által a hatásköreinek gyakorlása során, állami támogatások tárgyában hozott határozat értelmezése a Törvényszék és a Bíróság jogi értékelésének körébe tartozik (lásd ebben az értelemben: 2020. március 26-i Larko kontra Bizottság ítélet, C-244/18 P, EU:C:2020:238, 105. pont).
- 176 Ezenkívül az ilyen határozat meghatározott pontját az érintett határozat egészének összefüggésében kell értelmezni (lásd ebben az értelemben: 2020. március 26-i Larko kontra Bizottság ítélet, C-244/18 P, EU:C:2020:238, 111. pont).
- 177 A jelen ügyben a Bizottságnak a vitatott határozat 152. pontjában szereplő azon állítását, amely szerint „nagyon kétséges”, hogy valamely piaci magánszereplő az 1999. évi WSA-tanulmányt alkalmazta volna, a jelen ügy körülményei között kell értelmezni, ahogyan az többek között a vitatott határozat 135. pontjából kitűnik, amelyben a Bizottság pontosította, hogy a 2005. július 28-i törvénnyel egyidejűleg készült forgalmi és bevételi előrejelzésekre kell támaszkodni.
- 178 Ebből következik, hogy a megtámadott ítélet 153. pontjában a Törvényszék – az AW állításával ellentétben – nem alkalmazott téves jogi kritériumot, és nem ferdítette el a vitatott határozat értelmét. A Törvényszék továbbá nem helyettesítette a vitatott határozat indokolását a saját indokolásával, hanem az AW által előtte felhozott érvelés elutasításával megerősítette e határozat indokolását.
- 179 Végül, ami az AW-nak a megtámadott ítélet 154. pontjával szemben felhozott érvelését illeti, mindenekelőtt meg kell jegyezni, hogy ez az érvelés az alkalmazandó kritérium téves értelmezésén alapul. Ugyanis, ahogyan arra a Törvényszék a megtámadott ítélet e pontjában lényegében emlékeztetett, a Lengyel Köztársaság helyzetében lévő magánjogi adósnak, aki az AW-t a vele fennálló szerződéses jogviszonya keretében a 2005. július 28-i törvény elfogadásával neki okozott kár miatt köteles kártalanítani, az volna a célja, hogy az AW-t kizárólag az e törvényből eredő hátrányos következmények tekintetében kártalanítsa.
- 180 A Törvényszék azon érvelése, amely szerint e célra tekintettel semmi sem enged arra következtetni, hogy egy piaci magánszereplő elfogadta volna, hogy a 2004. évi WSA-tanulmány adatai helyett az 1999. évi WSA-tanulmány adataira támaszkodjanak, és megkövetelte volna egy szakértő további kijelölését vagy inkább a 2005. évi FM-tanulmány adatait használta volna – az AW állításával ellentétben – egyértelműen lehetővé teszi annak megértését, hogy az ilyen gazdasági szereplő a rendelkezésre álló összes, nem tökéletes lehetőség közül azt vette volna figyelembe, amely lehetővé teszi az említett törvény hátrányos következményeinek lehető legjobb meghatározását annak érdekében, hogy a nyújtott kártalanítás összhangban álljon a szerződéses kötelezettségeivel, azonban azokat ne haladja meg.
- 181 Ebből következik, hogy ez az érvelés a megfelelő kritériumot alkalmazza, és egyértelmű és koherens választ ad az AW-nak a megtámadott ítélet 134., 136. és 147–150. pontjában összefoglalt érvelésének egészére.

- 182 Mivel az AW azt állítja, hogy az említett érvelés nem megfelelő, mivel a Bizottság által elfogadott és a Törvényszék által megerősített lehetőségektől eltérő lehetőségeket is figyelembe kellett volna venni, elegendő megjegyezni, hogy az AW ezzel valójában arra törekszik, hogy a Bíróság újból értékelje a tényeket, ami nem tartozik a Bíróság hatáskörébe.
- 183 A fenti megfontolásokra tekintettel a második jogalap negyedik részét mint részben elfogadhatatlant, részben pedig megalapozatlant el kell utasítani.

A harmadik jogalap második részéről

- 184 A harmadik jogalapnak a tényleges használati díj IRR-jére vonatkozó második része az indokolás hiányán, a Törvényszék felülvizsgálati kötelezettségének megsértésén, valamint a bizonyításra vonatkozó szabályok megsértésén alapul.

– A felek érvei

- 185 Az AW azzal érvel, hogy a megtámadott ítélet 120–127. pontjában szereplő indokolás nem elegendő az ezen ítélet 115. pontjában összefoglalt érvei elutasításának alátámasztására. Először is a Törvényszék megelégedett következtetései kimondásával anélkül, hogy összetett gazdasági értékelést végzett volna, így nem tett eleget azon kötelezettségének, hogy ellenőrizze, hogy a vitatott határozat pontos, megbízható, koherens és teljes bizonyítékokon alapult-e, valamint a bizonyítási szabályok tiszteletben tartására vonatkozó kötelezettségének.
- 186 A megtámadott ítélet 120. pontja ugyanis kizárólag az 1999. évi és a 2004. évi WSA-tanulmány érdemeire vonatkozik, és nem felel meg az ezen ítélet 115. pontjában összefoglalt érveknek. Az a tény, hogy az 1999. évi WSA-tanulmány kevésbé volt releváns, mint a 2004-es WSA-tanulmány, nem jelenti azt, hogy ez utóbbi megbízható volt. Az említett ítélet 121. pontjában kifejtett érvelés nem függ össze azzal a releváns kérdéssel, hogy a 7,42%-os IRR-t megfelelő módon azonosították-e. A megtámadott ítélet 122. pontja anélkül hivatkozik az említett érvre, hogy megmagyarázná azokat az okokat, amelyek miatt a forgalomra és a bevételekre vonatkozó bizonyos adatoknak az autópálya egy másik szakaszára vonatkozó tanulmány keretében történő frissítése irreleváns. Ezen ítélet 123. pontjában a Törvényszék újból kitért az 1999. évi és a 2004. évi WSA-tanulmány érdemeinek összehasonlítására, és azt állította, hogy nem volt szükség szakértő kirendelésére, amit egyáltalán nem indokolt, és ami a bizonyítási teher indokolatlan megfordításához vezet. Az említett ítélet 124. pontjának indokolása ugyancsak nem kapcsolódik az említett kérdéshez. A megtámadott ítélet 125. pontja kizárólag a 2005. évi FM-tanulmányra vonatkozó második érvhez kapcsolódik, az 126. pontja pedig kizárólag a harmadik, az autópályahasználati díj tényleges beszedésére vonatkozó PwC-modellre vonatkozó érvre ad választ.
- 187 Ezenkívül a Törvényszék megsértette az annak ellenőrzésére vonatkozó kötelezettségét, hogy a vitatott határozat pontos, megbízható, koherens és teljes bizonyítékokon alapult-e, és nem tartotta tiszteletben a bizonyítási szabályokat, amikor tévesen állapította meg, hogy a Bizottság nem volt köteles további információkat beszerezni a 2005. évi FM-tanulmány használhatóságával kapcsolatban. E tekintetben, noha a Bizottság köteles pártatlanul és átfogó módon értékelni a bizonyítékokat, a vitatott határozat (138) preambulumbekzdéséből az következik, hogy a Bizottság kizárólag a Lengyel Köztársaságtól kapott információkra támaszkodott e tanulmány használhatatlanként történő elutasítása érdekében. Márpedig tekintettel az e tagállam és az AW

közötti kapcsolat konfliktusos jellegére, valamint arra, hogy az említett tagállam elmulasztotta megemlíteni a 2005. évi FM-tanulmányt, a Bizottságnak körültekintőbbnek kellett volna lennie, és további információkat kellett volna kérnie a Lengyel Köztársaságtól vagy harmadik személyektől.

- 188 A Bizottság úgy véli, hogy az AW vitatja a bizonyítékok bizonyító erejét, arra hivatkozva, hogy azok nem megbízhatóak, megkérdőjelezi azok kimerítő jellegét, és azt állítja, hogy kiegészítő jelentést kellett volna készíttetni. Márpedig ezzel az érveléssel az AW lényegében a Törvényszék általi értékelés felülvizsgálatára törekszik, ami nem tartozik a Bíróság hatáskörébe. Ezenkívül a Bizottság és a Lengyel Köztársaság az érdemét tekintve vitatja az AW érvelését.

– *A Bíróság álláspontja*

- 189 A harmadik jogalap második része keretében előadott érvelésével, amely a megtámadott ítélet 120–127. pontjára vonatkozik, az AW azt állítja, hogy a megtámadott ítélet indokolása elégtelen, a Törvényszék nem végzett megfelelő bírósági felülvizsgálatot, megsértette a bizonyítási szabályokat, nem válaszolt az AW-nak a megtámadott ítélet 115. pontjában összefoglalt érvelésére, és megfordította a bizonyítási terhet.
- 190 Először is azzal kapcsolatban, hogy a Törvényszék állítólag nem válaszolt az AW-nak a megtámadott ítélet 115. pontjában összefoglalt érvelésére, emlékeztetni kell arra, hogy ezzel az érveléssel az AW arra hivatkozott, hogy a Bizottságnak a 2004. évi WSA-tanulmányra vonatkozó következtetései nyilvánvalóan tévesek voltak, mivel a forgalmi tanulmányok bizonyító ereje korlátozott, és a szerződő felek megbízható forgalmi tanulmány hiányában megegyeztek egy olyan módszerben, amely szerint az AW-nek a hozammal kapcsolatos eredeti várakozásait használták a számítások alapjaként, azonban a rejtett használati díjak felső határának alkalmazásával a Lengyel Köztársaság által elfogadhatónak ítélt szintre csökkentve.
- 191 Az említett érveléssel az AW tehát azt állította, hogy a 2004. évi WSA-tanulmány nem rendelkezik kellő bizonyító erővel az 1999. évi WSA-tanulmányhoz képest, amelynek az AW lényegében megfelelő bizonyító erőt tulajdonított a szerződő felek által meghatározott módszer alapján.
- 192 Márpedig az AW állításával ellentétben a Törvényszék a megtámadott ítélet 122–124. pontjában kifejezetten elutasította ugyanezt az érvelést.
- 193 A Törvényszék ugyanis e pontokban megállapította először is, hogy a WSA egy sor tanulmányt nyújtott be, melyeket azonos módszer alkalmazásával ugyanazon tanácsadó készített, annak érdekében, hogy az A2-es autópálya forgalmára és az abból származó bevételekre vonatkozó előrejelzéseket készítsen, másodszor, hogy a 2004. évi WSA-tanulmány, melyet magának az AW-nek készítettek, a korábbi forgalmi és bevételi előrejelzések naprakésszé tételét szolgálta, harmadszor e tanulmány tehát lehetővé tette az 1999. évi WSA-tanulmányban szereplő forgalmi és bevételi előrejelzések naprakésszé tételét, figyelembe véve az A2-es autópálya érintett szakaszára vonatkozó valós forgalmi és bevételi adatokat és a lengyel gazdaság fejlődését, negyedszer, hogy a 2004. évi WSA-tanulmány ebből következően az 1999. évi WSA-tanulmányban szereplőknél relevánsabb forgalmi és bevételi előrejelzéseket tartalmaz és pontosabban tükrözi a 2005. július 28-i törvény által bevezetett módosításokkor fennálló piaci realitást, és ötödször, hogy a 6. melléklet említést tesz a szerződő felek által az IRR-nek közvetlenül az említett törvény módosítása előtti kiszámítása céljából elfogadott pénzügyi modellről, utalva a „2004. december 31-én frissített [WSA] részvényesi változatra”.

- 194 Másrészt a Törvényszék ebből a megtámadott ítélet 124. pontjában azt a következtetést vonta le, hogy „a WSA által elkészített legutóbbi előrejelzések ebben az összefüggésben az 1999. évi WSA-tanulmány adatainál relevánsabb adatoknak minősülnek”.
- 195 Továbbá az a kérdés, hogy e körülmények között az ügy iratai bizonyítják-e, vagy sem, hogy a szakértő további kirendelése szükséges volt-e, vagy sem, e bizonyítékok bizonyító erejének ténybeli értékelése körébe tartozik, és az AW állításával ellentétben egyáltalán nem fordítja meg a bizonyítási terhet.
- 196 Végül meg kell állapítani, hogy a megtámadott ítélet 120–127. pontja az ügy iratainak az AW által a Törvényszék előtt előadott érvelés fényében történő részletes elemzését tartalmazza, és pontos indokolást ad az e pontokban említett egyes bizonyítékok relevanciájára és bizonyító erejére vonatkozóan. Közelebbről a Törvényszék az említett pontokban megvizsgálta az 1999. évi és a 2004. évi WSA-tanulmány bizonyító erejét, az AW által az országos közutak és autópályák főigazgatósága számára szolgáltatott valós forgalmi adatokat, a megtámadott ítélet 125. pontjában említett, a bankok forgalmi tanácsadója által a rejtett használati díjra vonatkozó forgatókönyvet illetően a 2005-ben készített tanulmányt, valamint a 2005. évi FM-tanulmányt. Ezenkívül a Törvényszék megvizsgálta a Bizottság által a szóban forgó támogatás összegének kiszámításához alkalmazott autópályahasználati díj tényleges beszedésére vonatkozó PwC-modell megfelelőségét.
- 197 Így mint megalapozatlant el kell utasítani az AW-nak a megtámadott ítélet 120–127. pontjának elégtelen indokolására, az elégtelen bírósági felülvizsgálatra és a bizonyítási szabályok megsértésére alapított érvelését.
- 198 Következésképpen a harmadik jogalap második részét mint megalapozatlant el kell utasítani.
- 199 Következésképpen a második és a harmadik jogalapot mint részben elfogadhatatlant, részben pedig megalapozatlant el kell utasítani.

A negyedik jogalapról

- 200 A szóban forgó támogatás összegének kiszámításával kapcsolatos negyedik jogalappal az AW azt állítja, hogy a Törvényszék elferdítette a bizonyítékok nyilvánvaló értelmét, és a megtámadott ítéletben megsértette az indokolási kötelezettséget.

A felek érvei

- 201 Az AW rámutat arra, hogy a megtámadott ítélet 192. pontjában a Törvényszék jelezte, hogy a 2007-es ellenőrzést megelőzően a rejtett használati díj egy túl magas, 10,77%-os IRR-en alapult. Márpedig először is a 6. mellékletből, különösen annak 1. függelékének 3. pontjából kitűnik, hogy a rejtett használati díjat lengyel złotyban (PLN) kifejezett külön összegben határozták meg, az IRR-re való bármiféle utalás nélkül, továbbá a 6. mellékletből, és különösen annak 1. függelékének 4. pontjából az következik, hogy e díj kiigazítására egy képlet szerint kerül sor, az IRR-re való bármiféle utalás nélkül, végül pedig a 6. mellékletből, különösen annak 4. szakaszának d) pontjából kitűnik, hogy az IRR csupán a rejtett használati díjak ellenőrzését követően, vagyis 2007. november 1-je után volt alkalmazandó. Ennélfogva azon állítás, hogy 2007 októberét megelőzően a rejtett használati díjakat egy IRR használatával határozták meg, az ügy irataiban szereplő bizonyítékok elferdítésének minősül.

- 202 A megtámadott ítélet 193. pontját ugyancsak érinti a bizonyítékok elferdítése, mivel a Törvényszék abban azt állapította meg, hogy az ellenőrzési modellnek nem célja a túlkompensáció kiszámítása, mivel a Bizottság megkérdőjelezte a tényleges díjbeszedési modell IRR-szintjét, noha a 2007-es ellenőrzést megelőzően ezen IRR semmilyen szerepet nem játszott a rejtett használati díj kiszámításában. Ezenkívül az AW azt állítja, hogy azon megállapításból, miszerint az ellenőrzési modellnek nem volt célja a túlkompensáció kiszámítása, nem lehet arra következtetni, hogy az ellenőrzés előtt túlkompensáció történt.
- 203 A Bizottság és a Lengyel Köztársaság vitatja az AW érvelését.

A Bíróság álláspontja

- 204 A megtámadott ítélet 192. és 193. pontjában a Törvényszék megállapította először is, hogy a Bizottság által értékelt túlkompensáció összege megfelelt az AW javára ténylegesen teljesített kifizetések és azon összeg közötti különbségnek, amelyet az AW-nek az autópályahasználati díj tényleges beszedésére vonatkozó PwC-modell szerint meghatározott IRR alapján kapnia kellett volna, másodszor, hogy a 2005 szeptemberétől 2007 októberéig terjedő időszakban a túlfizetés ezáltal megfelel az AW számára ténylegesen teljesített kifizetések és azon IRR alapján kiszámított ellentételezés közötti különbségnek, amelyre az AW közvetlenül a 2005. július 28-i törvény által bevezetett módosítások előtt számíthatott, harmadszor, hogy ebből következően az autópályahasználati díj tényleges beszedésére vonatkozó modellnek az AW által a 2007. október előtti időszakra vonatkozóan a rejtett használati díj mértékének meghatározásához használt 10,77%-os IRR-je már túlságosan magas volt azon IRR-hez képest, amelyre számíthatott, negyedszer, hogy a 6. mellékletben előírt ellenőrzési mechanizmus csupán megerősítette az említett IRR-t érintő hibát, ötödször, hogy ilyen körülmények között e mechanizmus nem kérdőjelezhetette meg azt a tényt, hogy az AW eredetileg sem részesülhetett volna ilyen jelentős mértékű kifizetésekben a 2005 szeptembere és 2007 októbere közötti időszakban, és hatodszor, hogy a 6. mellékletben előírt ellenőrzési mechanizmus az ellenőrzési modell IRR-je és a tényleges díjbeszedési modell IRR-je közötti összehasonlításon alapul, és lehetővé teszi a rejtett használati díjak kiigazítását a valós forgalmi adatokra tekintettel a rejtett használati díj rendszerének bevezetését követően.
- 205 A Törvényszék ebből a megtámadott ítélet 193. pontjában azt a következtetést vonta le, hogy „e mechanizmusnak nem ugyanaz a tárgya, mint a Bizottság által a túlkompensáció kiszámítása érdekében követett érvelésnek, mivel a Bizottság ebben az érvelésben megkérdőjelezte a tényleges díjbeszedési modell IRR-jének szintjét”.
- 206 Márpedig ebből az érvelésből és ebből a következtetésből egyértelműen kitűnik, hogy ellentétben azzal, amit az AW sugall, az említett érvelés nem a 6. mellékletben előírt mechanizmus leírására, hanem a Bizottság által az állami támogatás összegének meghatározása érdekében végzett számításra irányul. A Törvényszék ugyanis a megtámadott ítélet e pontjaiban az AW-nak az ezen ítélet 191. pontjában összefoglalt azon érvelésére kívánt választ adni, amely a 2005 szeptemberétől 2007 októberéig tartó időszak tekintetében a túlkompensáció hiányának megállapítására irányult.
- 207 Ebből következik, hogy a negyedik jogalap a megtámadott ítélet téves értelmezéséből ered, és ezért mint megalapozatlant el kell utasítani.
- 208 A fenti megfontolások összességére tekintettel a fellebbezést el kell utasítani.

A költségekről

- 209 Az eljárási szabályzat 184. cikkének (2) bekezdése alapján, ha a fellebbezés megalapozatlan, a Bíróság határoz a költségekről.
- 210 Ugyanezen szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése értelmében – amely a 184. cikk (1) bekezdése szerint a fellebbezési eljárásban is alkalmazandó – a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.
- 211 Mivel AW pervesztes lett, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a saját költségein felül a Bizottság részéről felmerült költségek viselésére.
- 212 Az eljárási szabályzat 140. cikkének (1) bekezdése alapján, amelyet ezen szabályzat 184. cikkének (1) bekezdése értelmében *mutatis mutandis* a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, az eljárásba beavatkozó tagállamok maguk viselik saját költségeiket. Következésképpen a Lengyel Köztársaság, mivel részt vett a Bíróság előtti eljárásban, maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján a Bíróság (második tanács) a következőképpen határozott:

1) A Bíróság a fellebbezést elutasítja.

2) A Bíróság az Autostrada Wielkopolska S. A.-t kötelezi a saját költségei, valamint az Európai Bizottság részéről felmerült költségek viselésére.

3) A Lengyel Köztársaság maga viseli saját költségeit.

Aláírások